Súd:	Mestský súd Košice
Spisová značka:	34C/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7121200711
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Lýdia Oros Nemešová
ECLI:	ECLI:SK:MSKE:2023:7121200711.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice sudkyňou JUDr. Lýdiou Oros Nemešovou v právnom spore žalobcu: A. A., nar. XX.X.XXXX, bytom v B., C. X, zastúpený advokatTT, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Nerudova 14, IČO: 50 001 949, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 12.720,60 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 12.720,60 Eur odo dňa 14.11.2020 do zaplatenia s tým, že náhrada nemajetkovej ujmy za väzbu predstavuje sumu 6.970,60 Eur a náhrada nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie predstavuje sumu 5.750,- Eur, a to všetko do tridsiatich dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.
II. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 2.051,58 Eur titulom náhrady ušlého zisku spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.051,58 Eur odo dňa 14.11.2020 do zaplatenia, a to všetko do tridsiatich dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.
III. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

IV. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Žalobca žalobou doručenou Okresnému súdu Košice I dňa 25.1.2021 žiadal súd, aby zaviazal žalovanú Slovenskú republiku, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (označenú v žalobe ako žalovaná v 1. rade) a žalovanú Slovenskú republiku, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (pôvodne označenú ako žalovaná v 2. rade) k povinnosti zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 29.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy a sumu 2.100,- Eur titulom náhrady ušlého zisku, ktorá mu vznikla v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami ako aj postupom orgánov verejnej moci.
1.2 Zároveň žalobca žiadal súd, aby mu priznal proti žalovaným v 1. a v 2. rade náhradu vzniknutých trov konania.

2.1 Žalobu žalobca odôvodnil najmä tými skutkovými tvrdeniami, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície vydaným pod ČVS: D. - XXXX/X-XXX-XX-XXXX bolo dňa 20.11.2017 v spojení s opravným uznesením zo dňa 24.11.2017 začaté trestné stíhanie za zločin Týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa ust. § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b) Trestného zákona. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície vydaným pod ČVS: D. - XXXX/X-XXX-XX-XXXX mu bolo dňa 29.12.2017 vznesené obvinenie pre zločin

týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa ust. § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b) Trestného zákona. Následne na návrh prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Košice I uznesením zo dňa 11.1.2018 vydaným pod sp.zn. 4Tp/7/2018 rozhodol, že ho berie do väzby, ktorá začala plynúť dňa 9.1.2018 o 13:20 hod. v Ústave na výkon väzby a výkon trestu Floriánska 18, Košice. Ďalej žalobca poukázal na skutočnosť, že dňa 7.2.2018 zaslal Okresnej prokuratúre Košice I žiadosť o prepustenie z väzby, alternatívne navrhoval nahradenie väzby písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka, a v tejto žiadosti o prepustenie z väzby tiež uviedol, že sa presťahuje k svojim rodičom, aby sa nezdržiaval v blízkosti svojej manželky, t.j. poškodenej v trestnom konaní, a teda by už nehrozila obava, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti. Tejto žiadosti však prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I dňa 20.2.2018 nevyhovel, a preto bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu predložená na rozhodnutie Okresnému súdu Košice I, ktorý jeho žiadosti vyhovel a prepustil ho svojím uznesením zo dňa 2.3.2018 z väzby na slobodu. V tejto súvislosti žalobca zdôraznil, že okresný súd vo svojom rozhodnutí vyslovil, a to vzhľadom na výsluch jeho manželky v procesnej pozícii poškodenej, ktorá v celom rozsahu poprela, že by bola ním týraná, dokonca nežiadala, aby mu súd uložil obmedzenie, aby býval u svojich rodičov, ako aj na skutočnosť, že ho bola vo výkone väzby dvakrát navštíviť, že v danom prípade nevidí materiálne dôvody väzby, t.j. že tu neexistuje dôvodná obava, že by mohol na slobode pokračovať v trestnej činnosti. Žalobca konštatoval, že prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I však podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ktorú Krajský súd v Košiciach na neverejnom zasadnutí konanom dňa 19.3.2018 uznesením vydaným pod sp.zn. 8Tpo/15/2018 zamietol, a následne bol z výkonu väzby prepustený na slobodu. Dňa 18.7.2018 bola Okresnému súdu Košice I doručená obžaloba, ktorú na neho podal prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I, pričom trestné konanie sa na súde viedlo pod sp.zn. 8T/27/2018. Okresný súd Košice I rozsudkom zo dňa 15.5.2019 vydaným pod č.k. 8T/27/2018 – 442 ho oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný. Voči tomuto rozsudku podal prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach tak, že odvolanie okresného prokurátora uznesením zo dňa 11.12.2019 zamietol.

2.2 Žalobca v žalobe tvrdí, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali správne, keďže vo fáze prípravného konania nepreverili dostatočne všetky dôležité skutočnosti, hoci v zmysle zásad trestného konania uvedených v ust. § 2 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou majú povinnosť objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Nesprávny postup orgánov činných v trestnom konaní podľa žalobcu spočíval najmä v tom, že mu obvinenie bolo vznesené dňa 29.12.2017 a až do 2.3.2018, kedy na verejnom zasadnutí, na ktorom sa rozhodovalo o jeho prepustení z výkonu väzby na slobodu, nebola vypočutá jeho manželka v procesnej pozícii poškodenej, ktorá vo svojej výpovedi ešte pred vznesením obvinenia opakovane tvrdila, že ju netýral a samotné obvinenie považuje za omyl. Žalobca v tejto súvislosti upriamil pozornosť na skutočnosť, že trestné oznámenie nepodala jeho manželka, ale trestné stíhanie začalo na základe trestného oznámenia zo dňa 23.10.2017, ktoré podala sestra poškodenej. Vyšetrovateľ vzniesol obvinenie proti jeho osobe až 29.12.2017 na podklade znaleckého posudku, a následne bol dňa 9.1.2018 zadržaný a na návrh prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I zo dňa 11.1.2018 bol sudcom pre prípravné konanie vzatý do väzby. Žalobca poukázal, že prokurátor svoj návrh na vzatie do väzby opieral výlučne o znalecký posudok, pričom podľa názoru prokurátora boli dané dôvody väzby uvedené v ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Má však za to, že ak by existovali dôvody tzv. „pokračovacej väzby“, tak v tom prípade mal byť vzatý do väzby ihneď, a nie skoro 3 mesiace po podaní trestného oznámenia, kedy počas tohto obdobia mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti, z ktorej bol obvinený. Žalobca argumentoval, že v tomto konaní jednoznačne nebol naplnený účel väzby, nielen preto, že bol oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa skutok stal, ale taktiež preto, že v prípade, ak tu bola dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, mal byť vzatý do väzby bezodkladne, a nie až 3 mesiace po podaní trestného oznámenia. Aj z týchto dôvodov považuje žalobca vykonanú väzbu za nezákonnú a nedôvodnú. Podľa žalobcu v trestnom konaní boli závažným spôsobom porušené jeho práva, a to najmä právo na spravodlivý proces a právo na obhajobu z dôvodu, že ako obvinený nebol upovedomený o procesných úkonoch, a teda taktiež došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania. Žalobca v žalobe podotkol, že žiadny zo svedkov, nikdy ani len nepriamo, nepotvrdil, že by mal fyzicky alebo psychicky napadnúť poškodenú, t.j. svoju manželku. Táto od začiatku popierala, že by jej nejakým spôsobom ubližoval, samotné obvinenie považovala za omyl a uvádzala, že ho ako manžela miluje, a nevie si bez neho predstaviť život.

2.3 Žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 29.000,- Eur odôvodnil tými skutočnosťami, že pred začatím trestného stíhania pracoval ako IT pracovník v spoločnosti T- systems Slovakia

s.r.o. s čistým mesačným príjmom vo výške 700,- Eur. Nebol nikdy trestaný, viedol riadny život, žil so svojou manželkou a deťmi v riadnej rodine, bol jej oporou. Dňa 9.1.2018 bol zadržaný orgánmi činnými v trestnom konaní ako podozrivý, a od tohto momentu už nebol zo zadržania prepustený, ale bol vzatý priamo do väzby. Začatie trestného stíhania, pobyt vo väzbe a psychické problémy s tým spojené mali za následok jeho odchod z práce. Po prepustení z väzby mal problém nájsť si zamestnanie. V dôsledku trestného stíhania sa nemohol zamestnať v štátnej správe, a ani v súkromnej sfére ho taktiež nechcel nikto zamestnať. Postupne sa prestal zúčastňovať verejných a spoločenských udalostí, jeho priatelia a známi sa mu začali vyhýbať, pretože ho považovali za nespoľahlivého. V dôsledku straty zamestnania prišiel aj o stabilný príjem, čo vyústilo do jeho psychických problémov. Trestné stíhanie zasiahlo aj do jeho súkromného života. Celá rodina pozerala na neho ako na človeka, ktorý dokáže psychicky aj fyzicky týrať nevinnú ženu aj napriek tomu, že svoju ženu nadovšetko miluje. Okolie naňho hľadelo ako na zločinca, svokra a švagriná požadovali, aby najbližšie roky strávil vo väzení, napriek tomu, že svojej žene neublížil, vo svojom okolí o ňom šírili reči, aký je to trýzniteľ, a preto sa mu okolie otáčalo chrbtom. Má za to, že trestným stíhaním, ako aj neopodstatnenou väzbou, ktorá trvala 70 dní, došlo k závažným zásahom do jeho súkromnej, rodinnej, pracovnej a zdravotnej sféry, a bola mu tak spôsobená značná nemajetková ujma.
2.4 Žalobca si žalobou uplatnil aj ušlý zisk vo výške 2.100,- Eur za tri mesiace, ktoré strávil vo výkone väzby. Uviedol, že väzba u neho začala plynúť dňa 9.1.2018 a skončila sa dňom 19.3.2018.
2.5 Žalobca si v konaní uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 5% zo sumy 2.100,- Eur odo dňa 14.11.2020 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5% zo sumy 29.000,- Eur odo dňa 14.11.2020 do zaplatenia vzhľadom k skutočnosti, že žalovaná v 2. rade mu dňa 13.11.2020 zaslala oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody a upovedomila ho, že jeho nárok neuspokojí ani čiastočne.
3. Súd však v tejto súvislosti musí poznamenať, že žalobcova požiadavka na zaplatenie úrokov z omeškania sa nepremietla v navrhovanom petite, ale nárok žalobcu na zaplatenie príslušenstva jednoznačne vyplýva z obsahu žaloby.
4. Žalobca k otázke pasívnej vecnej legitimácie uviedol, že pasívnu vecnú legitimáciu označenej žalovanej v 1. rade (Generálna prokuratúra Slovenskej republiky) odvodzuje z nezákonnosti celého trestného konania, ktoré ani nemalo začať a pasívnu vecnú legitimáciu žalovanej v 2. rade (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky) odvodzuje od nezákonného rozhodnutia o vzatí do väzby v zmysle ust. § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.
5. Žalobca v rámci prostriedkov procesného útoku do konania označil a predložil tieto listinné dôkazy: uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície, 1. oddelenia vyšetrovania zo dňa 20.11.2017 vydané pod ČVS: D. – XXXX/X – A. – B. – XXXX, ktorým došlo k začatiu trestného stíhania, opravné uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície, 1. oddelenia vyšetrovania zo dňa 24.11.2017 vydané pod ČVS: D. – XXXX/X – A. – B. – XXXX, ktorým sa opravovalo paragrafové znenie právnej kvalifikácie skutku, uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície, zo dňa 29.12.2017 vydané pod ČVS: D. – XXXX/X – A. – B. – XXXX o vznesení obvinenia, návrh prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I zo dňa 11.1.2018 na vzatie obvineného žalobcu do väzby, uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 11.1.2018 vydané pod sp.zn. 4Tp/7/2018 o vzatí obvineného žalobcu do väzby, žiadosť obvineného žalobcu zo dňa 7.2.2018 o prepustenie z výkonu väzby adresovaná Okresnej prokuratúre Košice I, uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 2.3.2018 vydané pod sp.zn. 4Tp/7/2018, ktorým súd prepustil obvineného žalobcu z väzby na slobodu, uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.3.2018 vydané pod sp.zn. 8Tpo/15/2018, ktorým krajský súd zamietol stažnosť prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Košice I zo dňa 2.3.2018, obžalobu Okresnej prokuratúry Košice I zo dňa 16.7.2018, rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 15.5.2019 vydaný pod č.k. 8T/27/2018 – 442, ktorým súd obžalovaného žalobcu oslobodil spod obžaloby, doplnenie dôvodov odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I zo dňa 3.7.2019 proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 15.5.2019, uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.12.2019 vydané pod č.k. 4To/94/2019 – 463, ktorým krajský súd zamietol odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 15.5.2019, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 3.4.2020 adresované Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky.
6.1 Žalobcom v žalobe označená žalovaná v 1. rade Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky vo vyjadrení k žalobe žalobcu zo dňa 23.3.2021 žiadala túto zamietnuť. Poukázala na skutočnosť, že žalovanou je Slovenská republika, ktorú však nemôžu zastupovať v konaní dva orgány. Mala za to, že v žalobe musí byť konkretizovaný iba jeden štátny orgán, ktorý má žalovanú

Slovenskú republiku v konaní zastupovať a prípadne byť rozhodnutím súdu viazaný. Ďalej uviedla, že žalobca v žalobe nekonkretizuje nezákonné rozhodnutie, v dôsledku vydania ktorého mu mala vzniknúť škoda, za ktorú by bola zodpovedná. Konštatovala, že z obsahu podanej žaloby vyplýva, že žalobca uvádza ako najväčší zásah do jeho práv vzatie do väzby a zotrvanie vo väzbe po dobu 70 dní. O vzatí žalobcu do väzby rozhodol Okresný súd Košice I uznesením zo dňa 11.1.2018 vydaným pod sp.zn. 4Tp/7/2018, a vzhľadom k uvedenému a so zreteľom na ust. § 8 ods. 5 písm. b) v spojitosti s ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zodpovednostným subjektom konajúcim v mene Slovenskej republiky má byť Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. V prípade existencie pochybností o tom, ktorý orgán má v predmetnom konaní konať v mene Slovenskej republiky, upriamila pozornosť na ust. § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v ktorom sa uvádza, že ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Za relevantnú skutočnosť považovala žalovaná v 1. rade aj tú skutočnosť, že žalobca vo vtedajšom procesnom postavení obvineného nevyužil zákonodarcom mu poskytnutý procesný opravný prostriedok (sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia), ktorým by sa mohol pokúsiť domôcť sa pre seba lepšieho právneho postavenia, pričom využitie opravného prostriedku priamo predpokladá ust. § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. V tejto súvislosti podľa žalovanej v 1. rade by ani neobstálo prípadné tvrdenie žalobcu, že nemá právnické vzdelanie, a preto nemohol sťažnosť podať, nakoľko o práve podať sťažnosť bol žalobca v procesnom postavení obvineného náležite poučený. V tejto súvislosti žalovaná v 1. rade doplnila, že zákonodarca nepožaduje na podanie a odôvodnenie sťažnosti žiadnu špecifickú právne náročnú formu, ktorá by vyžadovala podanie sťažnosti iba práva znalou osobou. Uviedla, že z ustálenej judikatúry súdov jednoznačne vyplýva tá skutočnosť, že bez podanej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ak neboli preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa, nemožno žalobcovi priznať náhradu škody a ani náhradu nemajetkovej ujmy. Uviedla, že o prípady hodné osobitného zreteľa sa vo všeobecnosti jedná v prípadoch, keď nepodanie riadneho opravného prostriedku bolo spôsobené skutkovým alebo právnym stavom, ktorý vylučoval alebo znemožňoval jeho podanie; malo by sa jednať o okolnosti na strane účastníka, t.j. napríklad náhla nevyhnutná hospitalizácia v zdravotníckom zariadení, obmedzenie alebo strata procesnej spôsobilosti a podobne alebo na strane orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal, t.j. napríklad nesprávne poučenie o možnosti podania opravného prostriedku, diskriminácia a podobne. Konštatovala, že zo žalobného návrhu a ani z informačno -evidenčných pomôcok prokuratúry vôbec nevyplýva, že by v žalobcovej trestnej veci išlo o prípad hodný osobitného zreteľa. Poukázala, že žalobca sa touto skutočnosťou v žalobnom návrhu vôbec nezaoberal, neuviedol skutkový alebo právny stav na jeho strane v čase plynutia zákonnej lehoty na podanie riadneho opravného prostriedku (sťažnosti), ktorý by vylučoval alebo znemožňoval podanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Mala za to, že zo žalobného návrhu nevyplývajú žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa, tak ako sú akceptované súdnou praxou, a preto skutočnosť spočívajúcu v nepodaní sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia žalobcom vníma ako zásadnú pre toto konanie, z dôvodu ktorej má byť žaloba súdom v celom rozsahu zamietnutá. Žalovaná v 1. rade zdôraznila, že pasivita žalobcu pri hájení svojich práv je zreteľná aj zo zápisnice Okresného súdu Košice I o výsluchu obvineného zo dňa 11.1.2018 v konaní vedenom na súde pod sp.zn. 4Tp 7/2018, z ktorej vyplýva, že obvinený žalobca sa vzdal práva podať sťažnosť proti uzneseniu súdu o vzatí do väzby v mene svojom ako aj v mene všetkých oprávnených osôb. Z uvedeného vyplýva podľa žalovanej v 1. rade, že žalobca nevyužil riadny opravný prostriedok ani v súvislosti s uznesením o vzatí do väzby, tak ako to predpokladá ust. § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Vzhľadom na uvedené by podľa žalovanej v 1. rade mala byť žaloba v celom rozsahu zamietnutá.

6.2 V časti uplatneného nároku na náhradu ušlého zisku uviedla, že žalobca vôbec nepreukázal (napr. výplatnou páskou) svoj mesačný príjem za obdobie predchádzajúce jeho väzbe, teda skutočnú výšku jeho čistého príjmu. Taktiež nepreukázal ani to, či v danom čase bol v zamestnaneckom pomere, ako aj to do kedy jeho zamestnanecký pomer trval. Uviedla, že vo väzbe bol žalobca 70 kalendárnych dní (teda 2 mesiace a 10 dní), čo nepredstavuje trojmesačnú absenciu v zamestnaní, resp. absenciu v rámci pracovných dní počas troch mesiacov, za ktoré si uplatňuje násobok sumy 700,- Eur.

6.3 V súvislosti s požadovanou výškou nemajetkovej ujmy 29.000,- Eur poukázala na to, že nemajetková ujma v peniazoch sa v zmysle ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov uhrádza len vtedy, ak vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, pričom na určenie jej výšky je súčasne potrebné zohľadniť kritéria uvedené v ods. 3 daného zákona,

a to osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Má za to, že žalobca v žalobe dostatočným spôsobom neozrejmil opodstatnenosť výšky požadovanej nemajetkovej ujmy a jej požadovanú výšku náležite nezdôvodnil zohľadňujúc ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Uviedla, že žalobca poukazujúc na rozsudok Krajského súdu Žilina sp.zn. 9Co 52/2010 sa domáha úhrady sumy vo výške 99,58 Eur za deň trvania väzby, avšak určenie spomínanej sumy je prísne individuálne a vzťahujúce sa iba na danú konkrétnu vec riešenú na Krajskom súde Žilina. Žalobca bol vo väzbe 70 dní a násobok uvedeného počtu väzobných dní s požadovanou dennou úhradou vo výške 99,58 Eur za deň trvania väzby predstavuje sumu 6.970,16 Eur. Rozdiel medzi touto sumou a požadovanou sumou 29.000,- Eur však žalobca nijakým spôsobom nevysvetľuje, a preto jej je spôsob určenia požadovanej výšky nemajetkovej ujmy neznámy.
6.4 Žalovaná v 1. rade vo svojom vyjadrení k žalobe poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 1.4.2020, sp.zn. IV. ÚS 100/2019, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.10.2016, sp.zn. 9Co 301/2014, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.1.2018, sp.zn. 8Co/348/2016, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19.1.2017, sp.zn. 9Co/568/2013, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18.2.2020, sp.zn. 17Co/827/2015, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa18.2.2020, sp.zn. 5Co/264/2019, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 11.11.2015, sp.zn. 5Co/146/2015, rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21.3.2016, sp.zn. 23C/4/2015, rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 4.12.2015, sp.zn. 19C/71/2014, rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 23.1.2020, sp.zn. 15C/18/2019, rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 29.3.2019, sp.zn. 42C/47/2018, rozsudok Okresného súdu Lučenec zo dňa 17.7.2015, sp.zn. 9C/128/2014.

7.1 Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako zástupca Slovenskej republiky, označené žalobcom ako žalovaná v 2. rade, vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 19.3.2021 uviedlo, že žalobu považuje za zmätočnú a nezrozumiteľnú, keď žalobca na jednej strane síce označil rozhodnutia vydané v trestnom konaní, ktoré považuje za nezákonné, v ďalšej časti žaloby však poukazuje na skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali správne vo fáze prípravného konania, a to predovšetkým, keď nevypočuli včas poškodenú, keď mal byť vzatý do väzby okamžite, nie až 3 mesiace po podaní trestného oznámenia, keď boli porušené jeho práva na spravodlivý proces a právo na obhajobu, keď ako obvinený nebol upovedomený o procesných úkonoch, keď došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania. Má za to, že zo samotného obsahu žaloby tak nie je zrejmé, či žalobca odvodzuje svoj nárok iba z označených rozhodnutí vydaných v trestnom konaní, alebo považuje za nezákonný aj samotný postup orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní. Vzhľadom na absenciu konkrétne označeného dôvodu/príčiny vzniku škody, ktorej náhradu si žalobca uplatnil, nie je možné podľa nej jednoznačne určiť, v súvislosti s ktorým pochybením by mala byť následne skúmaná príčinná súvislosť medzi právnym titulom nároku na náhradu škody a samotným vznikom škody. Rovnako zmätočne podľa žalovanej v 2. rade pôsobí aj samotné označenie žalovaných v žalobe v spojení s formuláciou žalobného petitu a odôvodnením žaloby. Má za to, že charakter žaloby vylučuje solidárnu zodpovednosť žalovaných, resp. žalobný petit nekorešponduje s odôvodnením žaloby a záver o solidárnej zodpovednosti nemožno odvodiť ani od ust. § 21 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nakoľko toto ustanovenie sa vzťahuje na uplatňovanie regresnej náhrady štátu v prípade pochybenia orgánu verejnej moci, alebo konkrétnej osoby. K uplatnenému nároku žalobcu ďalej uviedla, že pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri všeobecné podmienky súčasne, a to a) nezákonne rozhodnutie b) vznik škody, c) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou, a zároveň musia byť naplnené i ďalšie zákonné podmienky obsiahnuté v zákone č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Má však za to, že žalobca splnenie týchto podmienok nepreukázal, nakoľko nestačí poukázať len na výsledok trestného konania a splnenie podmienky v zmysle ust. § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ale zároveň je nutné posúdiť, či boli splnené všetky zákonné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Ako vyplýva zo znenia ust. § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákonnou podmienkou pre priznanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia je podanie riadneho opravného prostriedku

proti tomuto rozhodnutiu. Z obsahu trestného spisu vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 8T/27/2018 vyplýva, že žalobca voči uzneseniu o vznesení obvinenia, ani voči uzneseniu o vzatí do väzby nepodal riadny opravný prostriedok. Poukázala, že využitie opravného prostriedku podľa ust. § 6 ods. 2 citovaného zákona č. 514/2003 Z.z. je predpokladom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, ktorú si žalobca uplatňuje titulom nezákonného rozhodnutia. Žalovaná v 2. rade argumentovala, že právna úprava tu vychádza zo zásady všeobecnej prevencie, vylučujúcej zodpovednosť štátu za škodu v prípade, ak poškodený (žalobca) nevyužil dostupné právne prostriedky na odvrátenie hroziacej škody. Pokiaľ právny poriadok dal žalobcovi možnosť podať riadny opravný prostriedok, ktorým mohol čeliť nezákonnosti rozhodnutia, možno od neho opodstatnene požadovať, aby tieto prostriedky použil na účely predídenia nezákonného stavu a tým vzniku škody. Nárok žalobcu na náhradu škody je tak zásadne podmienený vyčerpaním riadnych opravných prostriedkov, a len celkom výnimočne v prípadoch hodných osobitného zreteľa sa poškodený môže domáhať náhrady škody aj keď ich nevyužil. V tejto súvislosti doplnila, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal (ani netvrdí) žiadne mimoriadne, alebo výnimočné okolnosti, pre ktoré by bolo možné od splnenia tejto podmienky upustiť. Ako vyplýva zo zápisnice o výsluchu obvineného zo dňa 11.1.2018, sp. zn. 4Tp/7/2018, žalobca doslovne uviedol, že mu uznesenie o vznesení obvinenia bolo doručené, uzneseniu porozumel a sťažnosť nepodal. Rovnako po vyhlásení uznesenia o vzatí do väzby sa žalobca výslovne vzdal práva podať proti uvedenému uzneseniu sťažnosť. Keďže žalobca nepreukázal splnenie zákonnej podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia v zmysle ust. § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nie je mu možné podľa žalovanej v 2. rade priznať nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia.

7.2 K otázke nezákonných rozhodnutí žalovaná v 2. rade uviedla, že aj keď podľa odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 15.5.2019 vydaného v konaní vedenom pod sp.zn. 8T/27/2018 súd dospel napokon k záveru, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca obžalovaný, uvedený stav nezakladá jednoznačný záver o tom, že v čase vznesenia obvinenia neboli splnené podmienky pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia z dôvodu závažného podozrenia zo spáchania trestného činu, a ani takýto výsledok trestného konania podľa žalovanej v 2. rade nespochybňuje dôvodnosť a zákonnosť vznesenia obvinenia žalobcovi. Uznesenie o vznesení obvinenia je nutné v trestnom konaní vydať, pretože bez neho nie je možné vykonať niektoré úkony trestného konania, ktorými sa objasní spáchanie skutku. Vznesenie obvinenia a postup orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní nie je rozhodnutím o vine obvineného, táto sa práve až v priebehu trestného konania dokazuje, resp. preveruje, a s konečnou platnosťou o vine a treste rozhoduje až súd. Bolo by nelogické predpokladať, že pri vznesení obvinenia musí byť trestný čin jednoznačne preukázaný, keďže práve toto je cieľom následného vyšetrovania, ako i prípadného súdneho konania a rozhodnutia. Preto pokiaľ orgány činné v trestnom konaní vykonávali dôvodné procesné úkony predpokladané (dovolené) právnym poriadkom, pričom neprekročili zákonom stanovené medze, nie je možné hovoriť o nesprávnom postupe týchto orgánov, ani o nezákonnosti vydaného uznesenia o vznesení obvinenia. Oslobodenie obžalovaného spod obžaloby, je legitímnym, zákonom predpokladaným spôsobom ukončenia trestného konania, v ktorom sa nepodarilo preukázať pôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. Oslobodenie spod obžaloby však automaticky neznamená, že orgány činné v trestnom konaní postupovali pri vznesení obvinenia nesprávne, resp. nezákonne, a preto nemožno vyvodiť nezákonnosť ich rozhodovania len z titulu samotného oslobodenia spod obžaloby. Ďalej žalovaná v 2. rade argumentovala, že popri nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia namietal žalobca aj nezákonnosť a nedôvodnosť väzby, do ktorej bol vzatý na základe uznesenia o vzatí do väzby. Podľa názoru žalovanej v 2. rade právo na náhradu škody či nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe nezakladá už samotná skutočnosť, že osoba bola vzatá do väzby a následne spod obžaloby oslobodená. Pre posudzovanie väzby a následného vzniku majetkovej, prípadne nemajetkovej ujmy, je dôležité posúdiť skutočnosti, ktoré viedli k vzatiu obvineného do väzby. Sudca pre prípravné konanie v čase rozhodovania o väzbe vychádzal z relevantného a aktuálneho stavu a z vykonaných dôkazov. V čase vydania uznesenia o vzatí do väzby existovala reálna obava, že žalobca bude v trestnej činnosti pokračovať, alebo trestný čin dokoná. V čase rozhodovania o väzbe boli dodržané všetky formálne aj materiálne podmienky pre vydania takéhoto rozhodnutia, existoval dôvod väzby a trvanie väzby bolo svojou dĺžkou primerané okolnostiam prípadu a účelu jej nariadenia. Vzatie obvineného do väzby, za splnenia jej zákonných predpokladov, je ústavou dovoleným prostriedkom dočasného obmedzenia osobných slobôd osoby dôvodne podozrivej a obvinenej zo spáchania trestného činu, ktorého účelom je zabrániť možnému pokračovaniu v páchaní trestnej činnosti, vyhýbaniu sa trestnoprávnej zodpovednosti, resp. vyvíjaniu

aktivít smerujúcich k možnému ovplyvňovaniu objektívneho prešetrenia vzneseného obvinenia. Vzhľadom na osobitosť trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby predstavuje väzba i zabezpečenie dočasnej ochrany osôb žijúcich v spoločnej domácnosti, a to až do prešetrenia relevantných skutočností týkajúcich sa páchania trestného činu.
7.3 K výške nemajetkovej ujmy žalovaná v 2. rade uviedla, že uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy považuje za neprimeranú a neadekvátnu. Má za to, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal žiaden z tvrdených zásahov, a už vôbec nie v takom rozsahu a intenzite, ktorá by odôvodňovala priznanie nemajetkovej ujmy v požadovanej výške. Má za to, že primeranosť náhrady nemajetkovej ujmy treba vždy posudzovať, resp. určovať aj v kontexte s ďalšími právnymi predpismi upravujúcimi obdobnú problematiku, kde výška príslušného odškodnenia vyplýva priamo zo zákona, ale aj v kontexte s rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky. Podľa v súčasnosti platných a účinných ustanovení zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov za najzávažnejší dôsledok (smrť) zákon umožňuje priznať maximálnu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške päťdesiatnásobku minimálnej mzdy, čo však v danom prípade predstavuje sumu vo výške 24.000,- Eur. S prihliadnutím na uvedené konštatuje, že vo veci žalobcu nemožno za žiadnych okolností dospieť k záveru, že by tu existoval zásah odôvodňujúci priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške rovnajúcej sa (a už vôbec nie presahujúcej) výšku odškodnenia obetí násilných trestných činov. Skutočnosť vedenia trestného stíhania po dobu 2 rokov a väzba v trvaní 70 dní nemožno za žiadnych okolností považovať za tak závažné zásahy, pri ktorých by sa náhrada nemajetkovej ujmy mala čo i len približovať k zákonom stanovenému maximu.
7.4 K príčinnej súvislosti medzi vydaným uznesením o vznesení obvinenia ako aj uznesením o vzatí do väzby a vznikom škody/nemajetkovej ujmy uviedla, že v čase vydania týchto uznesení boli splnené všetky podmienky na ich vydanie, orgány činné v trestnom konaní, ako aj sudca pre prípravné konanie žiadnym spôsobom neporušili svoju povinnosť a ich rozhodnutie sa opieralo predovšetkým o trestné oznámenie sestry manželky žalobcu a znaleckého posudku znalkyne z odboru psychológie E. F. G., z ktorého záveru vyplynulo, že u manželky žalobcu sa objavujú znaky týranej osoby. Vzatie do väzby teda nebolo spôsobené porušením zákona, resp. povinnosti zo strany sudcu pre prípravne konanie, ale skutočnosťami, ktoré vyplynuli z okolností daného prípadu. V súvislosti s uvedeným má žalovaná v 2. rade za to, že ak mala žalobcovi vzniknúť nejaká škoda/ujma, táto nevznikla a priori v príčinnej súvislosti s postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ale predovšetkým v dôsledku trestného oznámenia zo strany sestry manželky žalobu a záverov znaleckého posudku E. F. G.. Žalovaná v 2. rade doplnila, že zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nevylučuje zodpovednosť inej osoby za škodu, ktorú vyvolalo trestné konanie resp. rozhodnutie o väzbe, ak sú u tejto osoby splnené podmienky zodpovednosti podľa všeobecného (Občiansky zákonník) alebo osobitného predpisu.
7.5 K majetkovej škode uplatnenej žalobcom vo výške 2.100,- Eur za obdobie 3 mesiacov, ktoré strávil žalobca vo väzbe uviedla, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal existenciu a trvanie pracovného pomeru v čase pred samotným vzatím do väzby, výšku dohodnutej mzdy a rovnako nepreukázal, že vôbec došlo ukončeniu pracovného pomeru, tobôž že sa tak stalo v priamej príčinnej súvislosti s trestným konaním, resp. so vzatím žalobcu do väzby. V tejto súvislosti tiež poukázala, že žalobca bol vo väzbe po dobu 70 dní, čo nezodpovedá obdobiu 3 mesiacov, za ktoré si ušlý zisk vyčísľuje.

8.1 Žalobca v replike zo dňa 7.5.2021 poukázal opätovne na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.11.2009, sp.zn. 4 Cdo 183/2009, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.7.2018, sp.zn. 1 Cdo 167/2016, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.1.2012, sp.zn. 4 Cdo 54/2011, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 3.7.2012, sp.zn. IV. ÚS 159/2012, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.3.2011, sp.zn. II. ÚS 25/2011, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva sp. zn. 57 404/08, Lavrechov proti Českej republike), v zmysle ktorých je zrejmé, že jeho nárok je preukázateľne dôvodný.
8.2 K rozporovanej výške náhrady nemajetkovej ujmy žalobca uviedol, že túto ponecháva na úvahe súdu. Domáha sa maximálnej možnej náhrady nemajetkovej ujmy, čo mu umožňuje legislatíva, avšak špecifikovať a presne odôvodniť náhradu nemajetkovej ujmy, za čas strávený v nezákonnej väzbe ako aj čas trvania celého nezákonného trestného konania, je nemožné, a samotná výška náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu bude prisúdená, bude záležať vyslovene na úvahe súdu. Doplnil, že v žalobnom návrhu

len odkázal na obdobný prípad, kde Krajský súd v Žiline svojím rozhodnutím priznal za každý deň strávený vo väzbe žalobcovi sumu 99,58 Eur.

9. Žalovaná v 1. rade v duplike zo dňa 28.5.2021 uviedla, že je jej známa žalobcom uvádzaná judikatúra. Práve z tohto dôvodu môže jednoznačne konštatovať, že predmetná judikatúra sa vôbec nevzťahuje na ňou namietanú skutočnosť, že žalobca nepodal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť. Uvádzaná judikatúra sa touto problematikou vôbec nezaoberá. Z uvedeného dôvodu opätovne poukázala na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 1.4.2020 vydaný pod sp.zn. IV. ÚS 100/2019, ktorý v bode 41. akceptoval právny záver Krajského súdu v Bratislave uvedený v rozsudku zo dňa 19.1.2017 vydanom v konaní vedenom pod sp.zn. 9Co/568/2013 (bod 13.), podľa ktorého sťažovateľ nesplnil podmienku podľa ust. § 3 zákona č. 58/1969 Zb. (v súčasnosti ust. § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keďže proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal sťažnosť. Z uvedeného nálezu, ako aj z ostatnej uvádzanej judikatúry všeobecných súdov všetkých stupňov (nielen prvostupňových, ako mylne uvádza vo svojom vyjadrení žalobca) jednoznačne vyplýva, že nepodanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia má za následok zamietnutie žaloby, keďže v zmysle ust. § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je splnená podmienka nároku na náhradu škody. Má za to, že v rámci žalobcom namietaného trestného konania nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania vyjadrených v Trestnom poriadku orgánmi činnými v trestnom konaní. Orgány činné v trestnom konaní v predmetnom trestnom konaní postupovali prísne v súlade s príslušným procesným predpisom (Trestným poriadkom), ktorý upravuje jednotlivé štádiá trestného konania a s tým súvisiace oprávnenia a povinnosti orgánov činných v trestnom konaní (vyšetrovateľa a prokurátora).
10. Žalovaná v 2. rade dupliku nepodala.
11. Na pojednávaní konanom dňa 18.4.2023 ešte predtým ako súd pristúpil k meritórnemu prerokovaniu nároku žalobcu, vyzval žalobcu prostredníctvom jeho právneho zástupcu, aby konkretizoval, na základe akých skutočností uplatňuje žalobca nárok na náhradu škody, či je to titulom nezákonného rozhodnutia, či titulom nesprávneho úradného postupu, pričom zástupca žalobcu uviedol, že je to titulom nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a nezákonného rozhodnutia o vzatí do väzby. Vo vzťahu k orgánu, ktorý bude žalovanú Slovenskú republiku zastupovať uviedol, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktoré žiadosť postúpilo Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu žalobca označil orgán, ktorý má v mene štátu konať Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, avšak mohla by to byť aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, pretože generálna prokuratúra niesla dôkazné bremeno a jediná sa domáhala určenia, že obvinený resp. obžalovaný žalobca spáchal skutok, ktorý mu bol kladený za vinu. Ministerstvo spravodlivosti je podľa žalobcu zodpovedné za nezákonnú väzbu a generálna prokuratúra za nezákonné trestné stíhanie.
12. Prioritne sa tak súd musel vysporiadať s tým, ktorý orgán má vo veci v mene štátu konať, t.j. skúmal vecnú legitimáciu strán sporu, ktorou sa rozumie hmotnoprávny vzťah strany sporu k prejednávanej veci, pričom nositeľom aktívnej legitimácie je žalobca a pasívnej legitimácie žalovaný. Sporové strany musia disponovať vecnou legitimáciou. Vecnou legitimáciou sa rozumie stav podľa hmotného práva, podľa ktorého strana sporu je subjektom práv alebo povinností, ktoré sú predmetom sporu. Nedostatok pasívnej legitimácie znamená, že niekto, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, nositeľom hmotnoprávnej povinnosti nie je. Určenie právneho subjektu, ktorý v danom prípade je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti má zásadný význam z hľadiska určenia vecnej pasívnej legitimácie na strane žalovaného.
13. V danom prípade je daná pasívna legitimácia Slovenskej republiky. Posúdenie, ktorý orgán je príslušný konať v mene štátu, má však len procesný význam z hľadiska predmetu sporu. Teda inak povedané označenie správneho štátneho orgánu v žalobe, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti, nie je otázkou pasívnej legitimácie štátu v konaní, resp. s pasívnou legitimáciou štátu nesúvisí.
14. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať (ust. § 135 ods. 1 Civilného sporového poriadku). V prípade, že žalujúca strana síce štátny orgán, ktorý má za štát konať, označí, ale uplatnený nárok do pôsobnosti tohto štátneho orgánu nepatrí, alebo označí subjekt, ktorý štátnym orgánom nie je, resp. nie je ani právnym subjektom, nejde o vadu návrhu ani o nedostatok podmienky konania.

15. Z ust. § 73 Civilného sporového poriadku vyplýva, že súd je povinný - bez zreteľa na označenie obsiahnuté v žalobe - zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu a konať len s takýmto oprávneným subjektom (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/149/2011 zo dňa 26.9.2012).
16. Súd tak musí z úradnej moci konať s tým štátnym orgánom, do ktorého kompetencie vec spadá, nakoľko povinnosť konať s takto oprávneným subjektom mu vyplýva priamo zo zákona.
17. V prejednávanom prípade žalobca zotrval na argumentácii, že pasívne legitimovaní v spore sú aj generálna prokuratúra a aj ministerstvo spravodlivosti, a to aj napriek výtke súdu, že žalovanou stranou je Slovenská republika, pričom žalobca by mal v žalobe konkretizovať jeden orgán, ktorý má v mene žalovanej Slovenskej republiky konať a zastupovať ju.
18. Súd v tejto súvislosti musel prihliadnuť aj na skutočnosť, že pokiaľ žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody aj titulom nesprávneho úradného postupu, tak nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie sú dva pojmy, ktoré vymedzujú príčinu vzniku ujmy výkonom verejnej moci. Ide o samostatné skutkové podstaty zodpovednosti štátu za takúto ujmu, z čoho plynie zásada, že čo je nezákonným rozhodnutím, nemôže byť nesprávnym úradným postupom. V prípade, keď úradný postup nájde svoj odraz vo výroku rozhodnutia, nebude štát zodpovedať za spôsobenú ujmu z titulu nesprávneho úradného postupu, ale výlučne len titulom nezákonného rozhodnutia, tak ako to je v tomto prejednávanom prípade.
19. Navyše okolnosti, v ktorých žalobca vidí nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní vo fáze prípravného konania (že nevypočuli poškodenú, že nemal byť vzatý do väzby po troch mesiacoch po podaní trestného oznámenia, ale okamžite, že boli porušené jeho práva na spravodlivý proces a právo na obhajobu, že došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania, že rozhodnutia vydané v prípravnom konaní sa opierali najmä o výpovede oznamovateľky – sestry a matky poškodenej ako aj zo znaleckého posudku znalkyne z odboru psychológie E. F. G., pričom nevzali do úvahy iné vykonané dôkazy, najmä jeho výpoveď a tvrdenia, že skutok nespáchal) nemôže súd preskúmavať v občianskoprávnom konaní, teda do kompetencie civilného súdu nespadá hodnotenie postupu orgánov činných v trestnom konaní pri vykonávaní a zabezpečovaní dokazovania, prípadne kritika samotného hodnotenia dôkazov jednotlivými orgánmi činnými v trestnom konaní.
20. Súd tak pri posudzovaní, ktorý orgán bude konať v mene žalovanej Slovenskej republiky vychádzal zo skutočnosti, že žalobca za nezákonné rozhodnutia v konaní považuje uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície vydané pod ČVS: D. - XXXX/X-XXX-XX-XXXX, ktorým mu bolo dňa 29.12.2017 vznesené obvinenie pre zločin Týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa ust. § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b) Trestného zákona a uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 11.1.2018 vydané pod sp.zn. 4Tp/7/2018, ktorým súd rozhodol o vzatí obvineného žalobcu do výkonu väzby.
21. Podľa ust. § 73 Civilného sporového poriadku na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát.
22. Podľa ust. § 135 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak je stranou štát, v žalobe sa označuje uvedením jeho názvu a názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná.
23. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú fyzickým a právnickým osobám nezákonným konaním svojich orgánov ich rozhodnutiami alebo nesprávnym úradným postupom vyplýva z čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a predstavuje integrálnu súčasť práva jednotlivca na súdnu ochranu. Podmienky odškodňovania ustanovuje zákon č. 514/ 2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (predtým to bol zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinný do 30. 6. 2004).
24. Ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov upravuje, ktorý orgán koná v mene štátu, čo vyplýva aj zo samotného znenia tohto ustanovenia „ Orgán konajúci v mene štátu.“
25. Napriek tomu, že zákon č. 514/2003 Z.z. stanovuje pomerne jasné kritéria na určenie orgánu, ktorý má konať v mene štátu vo veciach uplatňovania práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, v niektorých prípadoch nie je jednoduché tento orgán identifikovať, je tomu tak najmä v prípadoch, keď v určitej veci konali alebo rozhodovali viaceré orgány verejnej moci. Táto skutočnosť však nemôže byť v žiadnom prípade na ujmu osobe, ktorá bola nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom poškodená. Z tohto dôvodu, ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť príslušnému orgánu (ust. § 4 ods. 3 citovaného zákona č. 514/2003 Z.z.).

26. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

27. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

28. V danom prípade škoda vznikla aj v súvislosti s rozhodnutím súdu o vzatí obvineného žalobcu do väzby, a vzhľadom k citovanému zákonnému ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovednostným subjektom konajúcim v mene žalovanej Slovenskej republiky je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorému bola aj postúpená žiadosť ministerstvom vnútra o prerokovanie nároku na náhradu škody listom zo dňa 18.6.2020.
29. Ak by aj do úvahy prichádzala zodpovednosť Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podľa ust. § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona č. 514/2003 Z.z., v spore nemôžu vystupovať dva zodpovednostné subjekty, pričom ak nie je možné príslušný orgán určiť postupom podľa ust. § 4 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ust. § 4 ods. 2 citovaného zákona č. 514/2003 Z.z.).
30. Súd prvej inštancie tak dospel k jednoznačnému záveru, že orgánom konajúcim v mene štátu je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.
31. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s podaniami a vyjadreniami strán sporu, výpoveďami strán sporu, výpoveďou svedkyne, listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu, výplatnými páskami žalobcu predloženými do konania bývalým zamestnávateľom žalobcu Deutsche Telekom systems Solutions Slovakia s.r.o., pripojením si vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície sp.zn. ČVS: D. – XXXX/X – A. – B. – XXXX, pripojením si trestného spisu vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 8T/27/2018 a zistil skutkový stav totožný s opisom skutkového stavu žalobcom a uvedeným v bode 2. tohto rozsudku.
32. Žalovaná tento skutkový stav nerozporovala žiadnym spôsobom, a preto súd mal za to, že ide o nesporné skutkové tvrdenia a z týchto aj pri meritórnom rozhodovaní vychádzal.
33. Žalobca na pojednávaní súdu uviedol, že začiatkom januára 2018 bol zadržaný, umiestnený do cely predbežného zadržania a následne vzatý sudcom pre prípravné konanie do výkonu väzby. Bol síce poučený sudcom o možnosti podať proti rozhodnutiu o vzatí do väzby sťažnosť, avšak túto nepodal, lebo mu sudca po výsluchu oznámil, že sa mu to neoplatí, pretože vec sa bude ďalej naťahovať. Vo veci ani nevypovedal, pretože nemal v tom čase žiadneho advokáta. Vo svojej výpovedi poukázal na nepriaznivý dopad výkonu väzby na jeho psychický stav a poukázal tiež na nevhodné podmienky vo výkone väzby, ktoré vnímal ako neľudské až ponižujúce. Podľa žalobcu sa výkon väzby odrazil aj v jeho pracovnom živote, pretože akonáhle sa jeho nadriadení a kolegovia dozvedeli o tom, že bol vzatý do výkonu väzby, oznámili mu, že nechcú, aby ďalej pôsobil na pracovisku, a pracovný pomer tak ukončil dohodou o skončení pracovného pomeru.
34. Svedkyňa Timea Veselá, manželka žalobcu vo svojej výpovedi uviedla, že v trestnom konaní vystupovala síce v procesnej pozícii poškodenej, ona však trestné oznámenie na žalobcu, svojho manžela nepodala. Nemilo ju prekvapilo, že trestné oznámenie podala jej sestra, s ktorou sa stretáva veľmi sporadicky, a taktiež bola v prípravnom konaní niekoľkokrát vypočutá jej matka, ktorú síce rešpektuje, avšak rovnako sa s ňou stretáva zriedkavo. Celé trestné konanie vnímala ako veľkú krivdu, pričom zdôraznila, že doposiaľ sa im nikto za nezákonné trestné stíhanie jej manžela neospravedlnil. Poukázala, že počas trestného konania neboli vypočutí vôbec príbuzní žalobcu, boli vypočutí len jej rodinní príslušníci, jej kolegyne z práce, zamestnanci škôlky a školy, ktoré navštevovali deti pochádzajúce z manželstva so žalobcom, pediatrička maloletých detí. Doplnila, že bola prekvapená obsahom výpovedí, pričom sa čudovala, že žalobca bol vzatý do väzby len na základe tvrdení, že s ním často komunikovala prostredníctvom aplikácie Messenger alebo inak. Z výpovedí malo vyplývať, že ju žalobca mal kontaktovať v práci za účelom jej kontroly, čo sa však nezakladalo vôbec na pravde. Uviedla, že naopak tieto rozhovory iniciovala sama z dôvodu, že chcela od manžela získať informácie o zdravotnom stave detí, ktoré v tom čase boli v opatere žalobcu. Manžela považuje, ale aj v minulosti

považovala, nielen za otca svojich detí, ale aj za najlepšieho priateľa, pričom zdôraznila, že s manželom žijú v spoločnej domácnosti takmer 15 rokov.
35. Z vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície sp.zn. ČVS: D. – XXXX/X – A. – B. – XXXX súd zistil, že poverený vyšetrovateľ uznesením vydaným dňa 20.11.2017 začal trestné stíhanie za zločin Týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa ust. § 208 ods. 1 písm. a), b) a e) Trestného zákona preto, že páchateľ od roku 2010 do súčasnej doby opakovane spôsobuje fyzické a psychické utrpenie v byte v B. H. I. A. X a na iných miestach, svojej manželke J. A., a to pravidelným a neustále sa stupňujúcim ponižovaním, pohŕdavým správaním, neustálym sledovaním, vyvolávaním stresu, bitím, bezdôvodným odopieraním zdravotnej starostlivosti a nedôvodným obmedzovaním v prístupe k majetku, ktorý má právo užívať, čím jej týmto svojím konaním spôsobuje psychické a fyzické utrpenie. Dňa 24.11.2017 bolo povereným vyšetrovateľom podľa ust. § 174 ods. 1 Trestného poriadku vydané opravné uznesenie, ktorým došlo k oprave paragrafového znenia skutkovej podstaty a v danej veci tak bolo začaté trestné stíhanie za zločin Týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa ust. § 208 ods. 1 písm. a), b), e), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b) Trestného zákona.
36. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície vydaným pod ČVS: D. - XXXX/X-XXX-XX-XXXX zo dňa 29.12.2017 poverený vyšetrovateľ vzniesol žalobcovi obvinenie pre zločin Týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa ust. § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b) Trestného zákona, nakoľko doposiaľ zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že obvinený žalobca od roku 2010 do súčasnej doby opakovane spôsobuje fyzické a psychické utrpenie v byte v B. H. I. A. X a na iných miestach, svojej manželke J. A., a to pravidelným a neustále sa stupňujúcim ponižovaním, pohŕdavým správaním, neustálym sledovaním, vyvolávaním stresu, častým telefonovaním aj videohovormi počas jej pracovnej doby, bitím, následkom čoho mala poškodená viaceré podliatiny pod okom, bezdôvodným odopieraním zdravotnej starostlivosti, kde poškodená J. A. nebola včas na lekárskom ošetrení a nedôvodným obmedzovaním v prístupe k majetku, ktorý má právo užívať, následkom čoho mali odstavenú dodávku energií do bytu, čím jej týmto svojím konaním spôsobuje psychické a fyzické utrpenie, čo bolo preukázané psychologickým znaleckým vyšetrením, kde bolo zistené, že J. A. má znaky týranej osoby, ktoré majú charakter tzv. štokholmského syndrómu – v počiatkoch rozvoja a zažíva doma príkorie, ktoré má charakter ťažkého stupňa.

37. Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že obvinenému žalobcovi bolo uznesenie o vznesení obvinenia doručené dňa 9.1.2018, proti ktorému sťažnosť nepodal.

38. Zo zápisnice Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície o zadržaní obvineného vyplýva, že žalobca bol dňa 9.1.2018 o 13.20 hod. zadržaný z dôvodov uvedených v ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože z povahy skutku a jeho prevedenia vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie, nakoľko býva v spoločnej domácnosti s poškodenou J. A., manželkou.

39. Zo zápisnice o výsluchu obvineného zo dňa 11.1.2018 ako aj z písomného vyhotovenia uznesenia Okresného súdu Košice I vydaného pod č.k. 4Tp/7/2018 - 33 je zrejmé, že obvinený žalobca bol sudcom pre prípravné konanie podľa ust. § 87 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vzatý do väzby, ktorá začala plynúť dňom obmedzenia osobnej slobody, t.j. dňom 9.1.2018 o 13.20 hod. a jej výkon bol nariadený v Ústave na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody Košice, Floriánska 18.

40. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobca sa po vyhlásení uznesenia o vzatí do väzby a poučení o riadnom opravnom prostriedku proti vyhlásenému uzneseniu výslovne vzdal svojho zákonného práva podať sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby v mene svojom, ako aj v mene všetkých oprávnených osôb, ktorá skutočnosť je zjavná aj zo zápisnice Okresného súdu Košice I o výsluchu obvineného zo dňa 11.1.2018.

41.1 Z vyšetrovacieho spisu ďalej vyplýva, že obvinený žalobca prostredníctvom svojho obhajcu podal dňa 15.2.2018 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorá bola okresnému súdu spolu so zamietavým stanoviskom Okresnej prokuratúry Košice I doručená dňa 21.2.2018.
41.2 Okresný súd Košice I svojím uznesením zo dňa 2.3.2018 vydaným pod č.k. 4Tp/7/2018 – 41 vyhovel žiadosti obvineného žalobcu a prepustil obvineného žalobcu z väzby na slobodu, a zároveň podľa ust.

§ 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku súd prijal a nahradil väzbu obvineného žalobcu písomným sľubom, podľa ust. § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku súd väzbu obvineného žalobcu nahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a v súlade s ust. § 82 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku uložil obvinenému žalobcovi povinnosť pravidelne dvakrát za mesiac dostaviť sa pred probačného a mediačného úradníka Okresného súdu Košice I podľa jeho pokynov.
41.3 Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ktorú Krajský súd v Košiciach na neverejnom zasadnutí konanom dňa 19.3.2018 uznesením vydaným pod č.k. 8Tpo/15/2018 - 44 podľa ust. § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol, a následne bol obvinený žalobca z výkonu väzby prepustený na slobodu.
41.4 V tejto súvislosti možno konštatovať, že väzba u obvineného žalobcu začala plynúť dňom obmedzenia jeho osobnej slobody, t.j. dňom 9.1.2018 o 13.20 hod. a trvala do 19.3.2018 vrátane, teda trvala 70 dní.

42. Vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Odboru kriminálnej polície po vykonaní dokazovania predložil Okresnej prokuratúre Košice I spisový materiál s návrhom na podanie obžaloby podľa ust. § 209 ods. 1 Trestného poriadku.

43. Z pripojeného trestného spisu vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 8T/27/2018 vyplýva, že dňa 18.7.2018 bola okresnému súdu doručená obžaloba na obvineného žalobcu, ktorú na neho podal prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I.

44. Okresný súd Košice I svojím rozsudkom zo dňa 15.5.2019 vydaným pod č.k. 8T/27/2018 – 442 obžalovaného žalobcu oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný žalobca stíhaný.

45. Voči tomuto oslobodzujúcemu rozsudku Okresného súdu Košice I podal prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 11.12.2019 vydaným pod č.k. 4To/94/2019 – 463 tak, že odvolanie okresného prokurátora uznesením podľa ust. § 319 Trestného poriadku zamietol.

46. Žalobca podaním zo dňa 3.4.2020 adresovaným Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky požiadal ministerstvo vnútra o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, pričom jeho žiadosť bola postúpená ministerstvom v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. a) ust. § 4 ods. 3 a ust. § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. žalovanej, ktorá nárok žalobcu neuznala, ktorú skutočnosť žalobcovi oznámila vo svojom stanovisku zo dňa 13.11.2020. Žalovaná vo svojej odpovedi uviedla, že žalobca nepodal voči uzneseniu o vznesení obvinenia, ani voči uzneseniu o vzatí do väzby riadny opravný prostriedok (ust. § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.), a preto podľa jej názoru neboli splnené zákonné predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci.
47.1 Z pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 13.7.2012 medzi spoločnosťou T – Systems Slovakia, s.r.o. ako zamestnávateľom a žalobcom ako zamestnancom vyplýva, že pracovný pomer založený predmetnou pracovnou zmluvou bol uzatvorený na dobu určitú do 31.7.2013.
47.2 Zo žalobcom predloženého dodatku zo dňa 8.2.2017 k pracovnej zmluve vyplýva, že zamestnávateľ a zamestnanec sa dohodli na doplnení pracovnej zmluvy s účinnosťou odo dňa 1.3.2017 v článku 6 (mzdové podmienky), kedy zamestnanec má nárok na základnú zložku mzdy vo výške 10.968,- Eur ročne a dohodnutá mesačná mzda zamestnanca tak predstavuje sumu 914, Eur. Okrem základnej zložky mzdy bol zamestnávateľ oprávnený poskytnúť zamestnancovi doplnkovú časť mzdy, t.j. jednorazovú koncoročnú odmenu vo výške 1.212,- Eur v závislosti od dosiahnutého pracovného výkonu zamestnanca, na ktorú však zamestnanec právny nárok nemá. Zamestnávateľ bol oprávnený podľa vlastného rozhodnutia vyplatiť zamestnancovi mimoriadnu odmenu alebo príplatok ku mzde, najmä v závislosti od plnenia pracovných úloh zamestnanca a ekonomickej situácie zamestnávateľa.
47.3 Z Dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 20.6.2018 vyplýva, že žalobca ukončil so zamestnávateľom pracovný pomer dohodou ku dňu 30.6.2018.

48. Z potvrdenia bývalého zamestnávateľa žalobcu Deutsche Telekom Systems Solutions Slovakia s.r.o. vyplýva, že v období od 9.1.2018 do 19.3.2018 zamestnávateľ žalobcu evidoval ako inactive zamestnanca – druh vyňatia Vyšetrovacia väzba a za uvedené obdobie mu nebola vyplácaná mzda ani náhrada mzdy. Priemerná hrubá mesačná mzda žalobcu za kalendárny štvrťrok, ktorý predchádzal obdobiu výkonu väzby (10/2017, 11/2017 a 12/2017) predstavovala sumu 1.154,34 Eur a priemerná

čistá mesačná mzda žalobcu za kalendárny štvrťrok, ktorý predchádzal obdobiu výkonu väzby (10/2017, 11/2017 a 12/2017) predstavovala sumu 869,97 Eur.

49. Súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právnu argumentáciu strán sporu, vykonal dokazovanie vo vyššie naznačenom smere a vec právne posúdil nasledovne:

50. Podľa ust. § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

51. Podľa ust. § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona (1.7.2004) a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi (zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom).

XX. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov nadobudol účinnosť dňa 1.7.2004.

53. Podľa ust. § 1 citovaného zákona tento zákon upravuje

a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

(Poznámka súdu - v danom prípade k žalobcom tvrdenej škode malo dôjsť nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci zo dňa 29.12.2017 a rozhodnutím orgánu verejnej moci zo dňa 11.1.2018, preto súd na posúdenie nároku žalobcu aplikoval zákon v znení účinnom do 28.2.2019).

54. Podľa ust. § 2 citovaného zákona na účely tohto zákona
a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,
b) orgán verejnej moci je
1. štátny orgán,
2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

55. Podľa ust. § 3 ods. 1 a ods. 2 citovaného zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.
Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

56. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

57. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

58. Podľa ust. § 4 ods. 2 citovaného zákona ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

59. Podľa ust. § 4 ods. 3 citovaného zákona ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

60. Podľa ust. § 5 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

61. Podľa ust. § 6 ods. 1 citovaného zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

62. Podľa ust. § 6 ods. 2 citovaného zákona právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

63. Podľa ust. § 6 ods. 3 citovaného zákona ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

64. Podľa ust. § 8 ods. 5 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak
a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie,
b) bol oslobodený spod obžaloby alebo
c) vec bola postúpená inému orgánu.

65. Podľa ust. § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

66. Podľa ust. § 15 ods. 2 citovaného zákona ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

67. Podľa ust. § 16 ods. 1 citovaného zákona zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

68. Podľa ust. § 16 ods. 4 citovaného zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že

neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

69. Podľa ust. § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

70. Podľa ust. § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

71. Podľa ust. § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

72. Podľa ust. § 17 ods. 4 citovaného zákona výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

73. Podľa ust. § 6 zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi účinného do 31.12.2017 celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

74. Podľa ust. § 12 ods. 2 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného do 30.6.2021 ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Ak je obetí násilného trestného činu viac, suma odškodnenia sa medzi nich rozdelí rovnakým dielom.

75. Podľa Článku 46 ods. 3 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

76.1 Podľa Článku 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanového zákonom:
a) zákonné pozbavenie slobody osoby po odsúdení príslušným súdom;
b) zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody z dôvodu nesplnenia rozhodnutia vydaného súdom v súlade 8 9 so zákonom alebo s cieľom zabezpečiť splnenie povinnosti stanovenej zákonom;
c) zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak je to dôvodne považované za potrebné za účelom zabránenia spáchaniu trestného činu alebo úteku po jeho spáchaní;
d) pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia za účelom výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán;
e) zákonné pozbavenie slobody osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;
f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.
76.2 Každý, kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

77.1 Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 29.000,- Eur a ušlého zisku (mzdy) vo výške 2.100,- Eur.
77.2 Žalobca odôvodnil vznik škody nezákonnými rozhodnutiami orgánu verejnej moci a nesprávnym postupom orgánov činných v trestnom konaní a súdu. K žalobcom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu sa súd prvej inštancie už podrobne vyjadril v časti odôvodnenia svojho rozhodnutia, kedy sa

vysporiadaval s otázkou, ktorý zo žalobcom označených orgánov má v mene žalovanej konať, a na svoju argumentáciu v tejto časti aj v plnom rozsahu odkazuje.

78. Žalobca za nezákonné rozhodnutia považuje uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície vydané pod ČVS: D. - XXXX/X-XXX-XX-XXXX, ktorým mu bolo dňa 29.12.2017 vznesené obvinenie pre zločin Týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa ust. § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b) Trestného zákona a uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 11.1.2018 vydané pod sp.zn. 4Tp/7/2018, ktorým súd rozhodol o vzatí obvineného žalobcu do výkonu väzby.
79. Vo veci nebolo sporné, že poverený vyšetrovateľ uznesením vydaným dňa 20.11.2017 začal trestné stíhanie za zločin Týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa ust. § 208 ods. 1 písm. a), b) a e) Trestného zákona s tým, že dňa 24.11.2017 bolo povereným vyšetrovateľom podľa ust. § 174 ods. 1 Trestného poriadku vydané opravné uznesenie, ktorým došlo k oprave paragrafového znenia skutkovej podstaty a v danej veci tak bolo začaté trestné stíhanie za zločin Týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa ust. § 208 ods. 1 písm. a), b), e), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b) Trestného zákona. Nebolo sporné, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície vydaným pod ČVS: D. - XXXX/X-XXX-XX-XXXX zo dňa 29.12.2017 poverený vyšetrovateľ vzniesol žalobcovi obvinenie pre zločin Týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa ust. § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b) Trestného zákona. Nebolo sporné, že obvinenému žalobcovi bolo uznesenie o vznesení obvinenia doručené dňa 9.1.2018, proti ktorému sťažnosť nepodal. Sporným sa v konaní nestalo, že žalobca bol dňa 9.1.2018 o 13.20 hod. zadržaný z dôvodov uvedených v ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a že žalobca bol následne sudcom pre prípravné konanie podľa ust. § 87 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vzatý do väzby, ktorá začala plynúť dňom obmedzenia osobnej slobody, t.j. dňom 9.1.2018 o 13.20 hod. a jej výkon bol nariadený v Ústave na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody Košice, Floriánska 18. Z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že žalobca sa po vyhlásení uznesenia o vzatí do väzby a poučení o riadnom opravnom prostriedku proti vyhlásenému uzneseniu výslovne vzdal svojho zákonného práva podať sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby v mene svojom, ako aj v mene všetkých oprávnených osôb, ktorá skutočnosť je zjavná aj zo zápisnice Okresného súdu Košice I o výsluchu obvineného zo dňa 11.1.2018. Je nesporné, že Okresný súd Košice I svojím uznesením zo dňa 2.3.2018 vydaným pod č.k. 4Tp/7/2018 – 41 vyhovel žiadosti obvineného žalobcu a prepustil obvineného žalobcu z väzby na slobodu, pričom prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ktorú Krajský súd v Košiciach na neverejnom zasadnutí konanom dňa 19.3.2018 uznesením vydaným pod č.k. 8Tpo/15/2018 - 44 podľa ust. § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol, a následne bol obvinený žalobca z výkonu väzby prepustený na slobodu. Väzba u obvineného žalobcu tak plynula dňom obmedzenia jeho osobnej slobody, t.j. dňom 9.1.2018 o 13.20 hod. a trvala do 19.3.2018 vrátane, teda trvala 70 dní. Je nesporné, že Okresný súd Košice I svojím rozsudkom zo dňa 15.5.2019 vydaným pod č.k. 8T/27/2018 – 442 obžalovaného žalobcu oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný žalobca stíhaný, a že voči tomuto oslobodzujúcemu rozsudku podal prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 11.12.2019 vydaným pod č.k. 4To/94/2019 – 463 tak, že odvolanie okresného prokurátora uznesením podľa ust. § 319 Trestného poriadku zamietol.
80. Žalobca ako poškodený podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle ust. § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, ktoré jeho žiadosť postúpila v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. a) ust. § 4 ods. 3 a ust. § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. žalovanej, ktorá nárok žalobcu neuznala, ktorú skutočnosť žalobcovi oznámila vo svojom stanovisku zo dňa 13.11.2020.
81. Na úvod súd uvádza, že mal v konaní za preukázané splnenie prvej obligatórnej podmienky stanovenej v ust. § 15 a ust. § 16 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom k uspokojeniu jeho nároku nedošlo a súčasne žalobca si žalobou uplatnil nárok v takom rozsahu, v akom bol predbežne prerokovaný.
82. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci je osobitnou zodpovednosťou upravenou zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

83. Základnými predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v prípade nezákonného rozhodnutia sú existencia nezákonného rozhodnutia, vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.
84. Prostredníctvom práv priznaných Článkom 46 ods. 3 Ústavy Slovenská republika poskytuje ústavnú záruku, že orgán verejnej moci bude o právach oprávnených osôb rozhodovať v súlade so zákonom, a že postup uskutočnený v mene orgánu verejnej moci bude správny. V prípade odklonu od tejto záruky Slovenská republika určuje, že poškodená osoba dostane náhradu za spôsobenú škodu. Účelom základných práv zaručených čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nie je poskytnutie satisfakcie každému, komu orgán verejnej moci porušil jeho ochranu priznanú právnym poriadkom. Základné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, aj základné právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom sa vymedzuje a identifikuje so škodou.
85. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania, ak k takému rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení Článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v Článku 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu.
86. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je teda tiež špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a túto nemožno odmietnuť len z dôvodu, že rozhodnutie o začatí trestného stíhania a vzatí žalobcu do väzby bolo zákonné, pretože v tom čase nebol postup orgánov činných v trestnom konaní a neskôr postup súdu v rozpore so zákonom. Súd má za to, že uvedenú situáciu je nutné posudzovať extenzívne nielen v súlade s európskou judikatúrou a zásadami ústavnoprávneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je striktne povinný dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv.
87. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti.
88. V preskúmavanej veci žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzoval titulom dvoch nezákonných rozhodnutí - uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenia okresného súdu o vzatí do väzby. Jeho trestné stíhanie sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 15.5.2019, ktorým bol oslobodený spod skutku obžaloby prokurátora z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný žalobca trestne stíhaný. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 11.12.2019 zamietol odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry proti rozsudku Okresného súdu Košice I, a preto rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 15.5.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.12.2019 nadobudol právoplatnosť dňa 11.12.2019.
89. V prípade uznesenia o vznesení obvinenia zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov výslovne neuvádza tento druh rozhodnutia, ako rozhodnutie, ktoré by bolo možné posúdiť ako nezákonné.
90. Keďže toto uznesenie o vznesení obvinenia nebolo pre nezákonnosť zrušené podľa ust. § 4 ods. 1 citovaného zákona, bolo potrebné zaoberať sa otázkou, či oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska ust. § 6 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Pri posudzovaní uvedenej otázky treba vziať do úvahy, že po oslobodení spod obžaloby neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to už bezpredmetné. Záporná odpoveď na položenú otázku by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v citovanom zákone. Tá sleduje, aby každá

zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe, bola odčinená. Záporná odpoveď by viedla k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie, by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na nevinnú.
91. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že oslobodenie spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, čo je základná podmienka pre uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, tak ako to vyplýva z dikcie ust. § 6 ods. 1 citovaného zákona.
92. Vyššie uvedený výklad predstavuje už ustálenú súdnu judikatúru a súdnu prax. Skutočnosť, že nedošlo (resp. objektívne nemohlo dôjsť) k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok celého trestného stíhania. V tejto súvislosti potom nemožno prisvedčiť argumentácii žalovanej obsiahnutej v jej vyjadrení k žalobe, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné zaoberať sa každým trestným oznámením, vyhodnotiť jeho dôvodnosť, a na základe tejto úvahy určiť ďalší postup v trestnom konaní, a aj keď podľa odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku súd dospel k záveru, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca obžalovaný, uvedený stav nezakladá jednoznačný záver o tom, že v čase vznesenia obvinenia neboli splnené podmienky pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia z dôvodu závažného podozrenia zo spáchania trestného činu, a ani takýto výsledok trestného konania nespochybňuje dôvodnosť a zákonnosť vznesenia obvinenia žalobcovi.
93. Zhrnúc uvedené súd musí konštatovať, že v prípade uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície vydaného pod ČVS: D. - XXXX/X-XXX-XX-XXXX, ktorým mu bolo dňa 29.12.2017 vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa ust. § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b) Trestného zákona je splnená prvá základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu.
94. V prípade druhého žalobcom označeného nezákonného rozhodnutia - uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 11.1.2018 vydaného pod sp.zn. 4Tp/7/2018, ktorým súd rozhodol o vzatí obvineného žalobcu do výkonu väzby zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov upravuje podmienky pre uplatnenie a priznanie náhrady škody, okrem iného v prípadoch, ak osobe vznikne škoda z dôvodu rozhodnutia o jej vzatí do väzby. Zákon je s ohľadom na rozhodnutie o väzbe jednoznačný v tom, že zásadne stanovuje, že osoba má nárok na náhradu škody, ktorá jej vznikla rozhodnutím o väzbe, ak bola oslobodená spod obžaloby, trestné stíhanie bolo voči nej zastavené, alebo trestná vec bola postúpená inému orgánu. Na priznanie nároku na náhradu škody je v takomto prípade potrebné kumulatívne splnenie zákonom stanovených podmienok, a to, že osoba bola zobratá do väzby, resp. bola vo výkone väzby, práve z tohto dôvodu jej vznikla škoda, a následne bola spod obžaloby v trestnom konaní oslobodená, trestné stíhanie bolo voči nej zastavené, alebo trestná vec bola postúpená inému orgánu. Priznanie nároku na náhradu škody v prípade rozhodnutia o väzbe nevyžaduje, aby bolo toto rozhodnutie o vzatí do väzby zrušené pre jeho nezákonnosť. Rozhodujúcim pre posúdenie opodstatnenosti väzby je len neskorší výsledok trestného konania. Základnou podmienkou priznania nároku na náhradu škody je taký výsledok trestného konania, pri ktorom nedošlo k právoplatnému odsúdeniu osoby, ktorá bola vo väzbe, teda k vysloveniu jej viny za skutok, v súvislosti s ktorým bola vzatá do väzby.
95. Taktiež je irelevantné, či v skoršom štádiu trestného konania bolo s ohľadom na dovtedy vykonané dokazovanie možné mať za to, že sú splnené podmienky na zobratie dotknutej osoby do väzby, teda či v skoršom štádiu trestného konania bol daný zákonný dôvod väzby. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.2.2012 vydané pod sp. zn. 1 Cdo 65/2010, v ktorom je v odôvodnení rozhodnutia uvedené, že danú situáciu je potrebné posudzovať aj v zmysle čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, i keď nárok na odškodnenie väzby vznikol v zmysle ust. § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Pri aplikácii Dohovoru je nevyhnutné neopomenúť osobitnosť spočívajúcu v tom, že pôvodne zákonná väzba, nepredstavujúca porušenie čl. 5 ods. 1 až 4 Dohovoru, sa v dôsledku oslobodenia obžalovaného spod obžaloby stáva z hľadiska vnútroštátnej úpravy nezákonnou, a tým sa zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú oslobodenému obžalovanému vykonanou väzbou (na obdobnom výkladovom prístupe sa zakladá aj relevantná judikatúra Najvyššieho súdu Českej republiky k danej problematike, pozri napr. rozsudok zo dňa 11.1.2012 vydaný pod sp. zn. 30Cdo 2357/2010).
96. Výnimky, kedy osobe, na ktorej bola vykonaná väzba, nevznikne právo na náhradu škody sú ustanovené v ust. § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone

verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V posudzovanej veci je možné na základe zisteného skutkového stavu veci v zásade konštatovať, že žalobca by mal nárok na náhradu škody v súvislosti s rozhodnutí o väzbe, nakoľko väzbu vykonal, a bol spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený.
97. K otázke zavinenia väzby súd dodáva, že zavinenie si uloženia väzby v zmysle ust. § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov treba chápať ako určité aktívne konanie obvineného, ktorého sa obvinený dopustí mimo skutku, za ktorý je stíhaný, a ktoré vzbudilo obavu, že sa napr. vyhýba trestnému stíhaniu, pokúsi o útek, bude mariť vyšetrovanie, ovplyvňovať svedkov, alebo sa dopustí trestnej činnosti, z čoho plynie, že zavinenie žalobcu nie je možné vidieť len v tom, že sa podľa skutočností, zistených v danom štádiu trestného konania mal dopustiť konania, ktoré napĺňalo znaky skutkovej podstaty trestného činu.
98. V danom prípade z písomného vyhotovenia uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 11.1.2018 vydaného pod sp.zn. 4Tp/7/2018 vyplýva, že obvinený žalobca bol vzatý do väzby z dôvodov uvedených v ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom z odôvodnenia uznesenia je zrejmé, že súd v danom procesnom štádiu nemal závažnejšie pochybnosti o tom, že sa stal skutok, že tento skutok spáchal obvinený žalobca, a súčasne vyslovil existenciu obavy, že obvinený žalobca v prípade ponechania na slobode, bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti, ktoré skutočnosti sa v priebehu konania vôbec nepotvrdili, a v konečnom dôsledku bol obžalovaný žalobca spod obžaloby oslobodený, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný žalobca stíhaný.
99. Vzhľadom na vyššie uvedené súd tak dospel k záveru, že v prípade žalobcu nie je daný dôvod podľa ust. § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, teda, že si väzbu zavinil sám, a zároveň ani žiadny iný z dôvodov uvedených v ust. § 8 ods. 6 citovaného zákona, pre ktoré by mu nárok na náhradu škody nevznikol.
100. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva nárok v zmysle čl. 5 ods. 5 dohovoru je daný, ak je súčasne preukázané porušenie niektorého z ustanovení čl. 5 ods. 1 dohovoru (pozri rozsudok vo veci Stefan Stankov v. Bulharsko zo dňa 17.3.2015, č. 25820/07, § 120).
101. Podľa názoru súdu v danom prípade k porušeniu tohto článku, konkrétne čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, došlo vo vzťahu k žalobcovi v období odo dňa 9.11.2018 do 19.3.2018, kedy bola jeho väzba nezákonná.
102. V ďalšom súd konštatuje, že z dikcie zákona vyplýva, že na priznanie nároku na náhradu škody v prípade, že táto mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím, je v zásade potrebné skúmať tiež splnenie nasledujúcich zákonom stanovených podmienok: 1. existencia nezákonného rozhodnutia, 2. právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, 3. poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov (splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitého zreteľa), 4. žiadosť o predbežné prerokovanie nároku.
XXX. Spornou sa medzi stranami sporu stala otázka, či zodpovednosť žalovanej je daná iba vtedy, ak žalobca využil všetky riadne opravné prostriedky na dosiahnutie nápravy, pričom riadnym opravným prostriedkom proti uzneseniu o vznesení obvinenia a uznesení o vzatí do väzby je sťažnosť.
104.1 V tomto prípade súd upriamuje pozornosť na rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.10.2022 vydané pod sp.zn. 1VCdo/2/2022, podľa ktorého splnenie podmienky podať riadny opravný prostriedok v zmysle ust. § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov sa nevyžaduje, ak bol žalobca spod obžaloby v trestnom konaní oslobodený.
104.2 Veľký senát občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí v bode 18., 19. a 20. uviedol, že „Podľa doslovného výkladu príslušných ustanovení zákona možno právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom a súčasne náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Avšak sumarizujúc vyššie uvedené právne východiská, zohľadniac predovšetkým skutočnosť, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, že zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje právo na náhradu škody v prípade trestného stíhania a so zreteľom na to, že podstata nároku na náhradu škody sa v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného konania, niet pochýb o tom, že zmyslu a účelu ustanovenia § 6 ods. 1 v spojení s ods. 2 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovedá taká interpretácia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia na základe podaného riadneho opravného prostriedku podľa osobitných predpisov (sťažnosť podľa Trestného poriadku), má aj oslobodzujúci

rozsudok vydaný z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Týmto spôsobom dochádza k rozporu znenia so zmyslom a účelom príslušných ustanovení zákona, o ktorých jednoznačnosti na podklade doposiaľ uvedeného (body 16. až 22.) v okolnostiach konkrétnej veci niet pochybností, na základe čoho bolo plne opodstatnené, aby veľký senát občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu uprednostnil výklad e ratione legis ustanovenia § 6 ods. 2 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. pred jeho doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Dôsledkom tejto interpretácie je potom záver vyslovený v tretej výrokovej vete rozsudku veľkého senátu, že splnenie podmienky podať riadny opravný prostriedok v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov sa nevyžaduje, ak bol žalobca spod obžaloby v trestnom konaní oslobodený“.

105. V prejednávanom prípade súd prvej inštancie tak uzavrel, že je potrebné urobiť extenzívny výklad aj na posudzovanie splnenia tretej podmienky, t.j. vo všetkých tých prípadoch, ktoré boli zahrnuté do ust. § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. prostredníctvom extenzívneho výkladu (jedná sa o prípady, ktoré sú posudzované z pohľadu výsledku trestného konania), nie je možné požadovať splnenie podmienky ustanovenej v ust. § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Z hľadiska priznania nároku v danom prípade nie je rozhodujúcim to, či poškodená osoba využila alebo nevyužila opravné prostriedky. S prihliadnutím na uvedené nebol v tomto konkrétnom prípade potrebné, aby sa súd zaoberal otázkou splnenia tejto podmienky, t.j. podania riadneho opravného prostriedku zo strany žalobcu.
106. Zhrnúc uvedené, žalobca ako osoba, ktorej bolo vznesené obvinenie, a na ktorej bola vykonaná väzba, hoc bol v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodený, má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pokiaľ táto vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami.
107. V pra´vnej teo´rii sa vzťah pri´cˇinnej su´vislosti (kauza´lny nexus) oznacˇuje priama va¨zba javov (objekti´vnych su´vislosti´), v ra´mci ktore´ho jeden jav (pri´cˇina) vyvola´va druhy´ jav (na´sledok). O vzťah pri´cˇinnej su´vislosti ide, ak je medzi nesprávnym u´radny´m postupom a škodou vzťah pri ´cˇiny a na´sledku. Ak bola pri´cˇinou vzniku sˇkody ina´ skutocˇnosť, zodpovednosť za sˇkodu nenasta ´va. Ota´zka pri´cˇinnej su´vislosti nie je ota´zkou pra´vnou, ide o skutkovu´ ota´zku, ktora´ mo^zˇe byť riesˇena´ len v konkre´tnych su´vislostiach. Pra´vnym posu´deni´m je vymedzenie, medzi akou ujmou (ako na´sledkom) a akou skutocˇnosťou (ako pri´cˇinou) tejto ujmy ma´ byť pri´cˇinna´ su´vislosť zisťovana´. Pre posu´denie vzniku zodpovednosti za sˇkodu ma´ preto za´sadny´ vy´znam ota´zka, v cˇom konkre´tne spocˇi´va sˇkoda (majetkova´ ujma), za ktoru´ je na´hrada pozˇadovana´. Pra´ve vo vzťahu medzi konkre´tnou ujmou posˇkodene´ho (pokialˇ vznikla) a konkre´tnym konani´m sˇkodcu (ak je protipra´vne) sa zisťuje pri´cˇinna´ su´vislosť. Pri zisťovani´ pri´cˇinnej su´vislosti treba sˇkodu izolovať zo vsˇeobecny´ch su´vislosti´ a sku´mať, ktora´ pri´cˇina ju vyvolala. Pritom nie je rozhoduju´ce cˇasove´ hlˇadisko, ale vecna´ su´vislosť pri´cˇiny a na´sledku; cˇasova´ su´vislosť ale napoma´ha pri posudzovani´ vecnej su´vislosti (porovnaj R 21/1992). V postupnom slede javov je kazˇda´ pri´cˇina niecˇi ´m vyvolana´ (sama je na´sledkom niecˇoho) a kazˇdy´ nˇou spo^sobeny´ na´sledok sa sta´va pri´cˇinou dˇalsˇieho javu. Zodpovednosť vsˇak nemozˇno robiť za´vislou na neobmedzenej kauzalite. Atribu´tom pri´cˇinnej su´vislosti je totizˇ „priamosťˮ po^sobenia pri´cˇiny na na´sledok, pri ktorej pri´cˇina priamo (bezprostredne) predcha´dza na´sledku a vyvola´va ho. Vzťah pri´cˇiny a na´sledku musi´ byť preto priamy, bezprostredny´, neprerusˇeny´; nestacˇi´, ak je iba sprostredkovany´. Pri zisťovani´ pri´cˇinnej su´vislosti treba v do^sledku toho sku´mať, cˇi v komplexe skutocˇnosti´ pricha´dzaju´cich do u´vahy ako (priama) pri´cˇina sˇkody existuje skutocˇnosť, s ktorou za´kon spa´ja zodpovednosť za sˇkodu (pozri rozsudok Najvysˇsˇieho su´du Slovenskej republiky zo dňa 30. 6. 2010, sp. zn. 5 Cdo 126/2009).
108. Na tomto mieste je však potrebné zdôrazniť, že žalobcu v konaní zaťažuje a zaťažovalo dôkazné bremeno o preukázaní aspoň v základnom rozsahu takých skutočností, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia vznikla ujma, vzhľadom na ktorú iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a nemožno ju uspokojiť inak.
109. V danom prípade žalobca vznik nemajetkovej ujmy odôvodňoval nezákonným trestným stíhaním, nezákonnými rozhodnutiami, nesprávnymi postupmi orgánov činných v trestnom konaní ako aj väzbou pričom si v tejto súvislosti uplatňuje jeden nárok na náhradu nemajetkovej umy. V podaní zo dňa 7.5.2021 žalobca uviedol, že výšku náhrady nemajetkovej ujmy ponecháva na úvahe súdu, pričom sa domáha maximálnej možnej náhrady nemajetkovej ujmy, čo mu umožňuje legislatíva, avšak podľa jeho názoru špecifikovať a presne odôvodniť náhradu nemajetkovej ujmy za čas strávený vo výkone väzby ako aj čas trvania nezákonného trestného stíhania je nemožné.
110. Po vykonaní dokazovania súd dospel k záveru, že nie je možné prihliadnuť aj na iné skutočnosti ako na to, že žalobca bol nezákonne trestne stíhaný, bol vzatý do väzby nezákonne, nakoľko podľa názoru

súdu žalobca nepreukázal relevantnú príčinnú súvislosť medzi vznikom škody spôsobenej vzatím do väzby a nemajetkovej ujmy spočívajúcej v zásahu do rodinných väzieb, rovnako nepreukázal príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a skončením pracovného pomeru, nemožnosťou nájsť si zamestnanie a zhoršením zdravotného stavu.
111. Žalobca totiž nepreukázal, že vedené trestné stíhanie, resp. výkon väzby závažným spôsobom zasiahli do rodinného života a rodinných väzieb žalobcu. Podľa tvrdenia žalobcu ako aj svedkyne, jeho manželky J. A. vzťahy s príbuznými manželky boli negatívne ovplyvnené dlhodobo už pred vznesením obvinenia a vzatím žalobcu do väzby. Obaja uvádzali, že s matkou manželky žalobcu ako aj so sestrami sa stretávali sporadicky, a to pre nezhody v nazeraní na výchovu detí, starostlivosť o domácnosť, v otázke praktizovania viery. Sám obvinený žalobca vo svojej výpovedi vo veci prejednania jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu uvádzal, že osoby, ktoré podali na neho trestné oznámenie sú sestry, matka a kolegyne poškodenej, ktoré tak spravili z dôvodu nenávisti voči nemu, a podobne tak vypovedala poškodená, t.j. manželka žalobcu, ktorá uvádzala, že jej sestry, matka, nemajú pozitívny vzťah k obvinenému, a ani k ich manželstvu. Z vykonaného dokazovania aj pripojením trestného spisu je zrejmé, že obvinený, neskôr aj obžalovaný žalobca ako aj poškodená v trestnom konaní – manželka žalobcu zhodne uvádzali, že sa majú radi, že sú si oporou, a teda trestné stíhanie resp. výkon väzby nepretrhol, a ani výrazne nenarušil citové väzby medzi manželmi.
112. Ak žalobca v konaní uvádzal, že k ukončeniu pracovného pomeru došlo v príčinnej súvislosti s jeho vzatím do väzby, resp. v súvislosti s jeho trestným stíhaním, tak toto tvrdenie žalobcu sa v konaní nepreukázalo. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že k ukončeniu pracovného pomeru došlo dohodou medzi žalobcom a jeho zamestnávateľom, a to navyše tri mesiace po tom, ako bol žalobca prepustený z väzby na slobodu, a teda k ukončeniu pracovného pomeru došlo na základe dohody zamestnávateľa a zamestnanca. Ako vyplýva aj z hodnotenia žalobcu zamestnávateľom, ktoré súd prečítal na pojednávaní dňa 18.7.2023, zamestnávateľ bol s pracovným výkonom žalobcu, pracovnými výsledkami ako aj s jeho správaním na pracovisku nespokojný. Zamestnávateľ v pracovnom posudku vytýkal žalobcovi, že jeho pracovný výkon naberal klesajúcu tendenciu, viezol sa popri ostatných zamestnancoch, nereflektoval na vytýkané nedostatky v práci, iba sľuboval a nápravu nevykonal, v práci býval unavený, nevyspatý, na nočnej zmene spal, a dokonca nemal problém zaspať aj cez deň, jeho chrápanie na pracovisku bolo neprehliadnuteľné, a preto je vysoko pravdepodobné, že k ukončeniu pracovného pomeru by došlo bez ohľadu na okolnosti trestného stíhania. Táto skutočnosť vyplýva aj zo záverov pracovného posudku, kedy osoba, ktorá vypracovala posudok uviedla, že v čase zadržania žalobcu mala v pláne žalobcovi odporučiť, aby sa poobzeral po práci, ktorá ho bude viac napĺňať.
113. Žalobca rovnako súdu nepreukázal, že po skončení pracovného pomeru intenzívne hľadal zamestnanie, a že pri hľadaní práce bol akýmkoľvek spôsobom diskvalifikovaný z dôvodu vedeného trestného stíhania voči jeho osobe.
114. V súvislosti s nemajetkovou ujmou žalobcu možno istotne a bez akýchkoľvek pochybností však predpokladať, že trestné stíhanie a výkon väzby musel výrazne zasiahnuť do života a fungovania žalobcu. Náhla zmena života, neistota a aj prebiehajúci súdny spor, umiestnenie do väzobnej cely, podrobenie sa úkonom prípravného konania a po podaní obžaloby aj účasť na pojednávaniach súdu, ale najmä hrozba odňatia slobody, kedy človek neustále myslí na vzniknutú situáciu a v danom momente pre neho ťažko aj riešiteľnú, to všetko musí nepochybne veľmi zasiahnuť človeka, ktorý doposiaľ nebol súdne trestaný, a ani umiestnený do väzby.
115. Je však nevyhnutné opätovne zdôrazniť, že žalobca má v konaní nielen povinnosť tvrdenia, ale aj dôkaznú povinnosť. Nezákonné rozhodnutie orgánu štátu alebo jeho nesprávny úradný postup môže mať totiž za následok vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola priamo a nesprostredkovane spôsobená práve, resp. iba týmto rozhodnutím alebo postupom. Zodpovednosť podľa stanoviska súdnej praxe nemožno robiť závislou od neobmedzenej kauzality, keďže atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. To, že vzťah medzi príčinou a následkom musí byť (bezpečne preukázaný) a bezprostredný, už konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky. Existencia príčinnej súvislosti musí byť vždy bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať.
116. Žalobca v žalobe uvádzal existenciu psychických problémov z dôvodu začatia trestného stíhania a pobytu vo väzbe, avšak svoje skutkové tvrdenie nijakým spôsobom nekonkretizoval.
117. Súd tak neprihliadol na tvrdené následky trestného stíhania vo sfére jeho zdravotného stavu, nakoľko žalobca v spore neprodukoval žiadne dôkazy preukazujúce dané skutkové tvrdenia (v podobe lekárskych správ), a preto možno konštatovať, že v tomto smere žalobca neuniesol dôkazné bremeno,

a preto jeho tvrdeniam o nepriaznivých zdravotných následkoch súvisiacich s trestným stíhaním vzniknutých len jedine z tohto dôvodu, nemohol prihliadnuť. V súvislosti s uvedeným súd podotýka, že nemôže v žiadnom prípade „suplovať" aktivitu žalobcu, ktorý má jednoznačne povinnosť už v samotnej žalobe uvádzať svoje skutkové tvrdenia, pretože v danom prípade by tým nepochybne došlo k porušeniu zásady rovnakého postavenia strán sporu, keďže naznačenú povinnosť tvrdenia by namiesto strany sporu plnil súd. Absencia skutkových tvrdení v žalobe, v replike nemá za následok odmietnutie podania, nakoľko nejde o také nedostatky, pre ktoré nemožno pokračovať v konaní, a ktoré by bránili vecnému prejednaniu žaloby.
118. Na záver súd uvádza, že psychická ujma manželky žalobcu resp. jeho detí, ktorá mohla byť spôsobená okolnosťami vedeného trestného stíhania a výkonom väzby žalobcu nie je predmetom tohto konania, nemožno na ňu prihliadať a nemožno ju premietnuť a zohľadňovať do výšky primeranej náhrady za ujmu spôsobenú vedením trestného stíhania.
119. Súd opakuje a dopĺňa, že pokiaľ ide o kritéria náhrady, vzhľadom k právnej úprave, ktorá pri rozhodovaní o výške relutárnej náhrady neposkytuje súdom presné vodítka pre jej vyčíslenie, je potrebné prihliadať k judikatúrou ustáleným kritériám pre jej určenie. Ide o kritéria, ktoré možno posudzovať ako na strane poškodeného tak na strane škodcu (zodpovednej osoby).
120. Okolnosti na strane osoby zodpovednej (pôvodca zásahu), sú napr. jeho postoj (ľútosť, náhrada škody, ospravedlnenie a i.). Je úplne zreteľné, že postoj tejto osoby môže podstatným spôsobom ovplyvniť vnímanie ujmy poškodeným; ústretové správanie, ospravedlnenie, či prejavená ľútosť škodcu, môže zmierniť dopady nemajetkovej ujmy, naopak jeho ľahostajnosť, arogancia ju môže ešte prehĺbiť. Je nutné prihliadať aj na jeho majetkové pomery tak, aby bola daná možnosť reálneho uspokojenia priznaných nárokov [k zoznamu kritérií a ďalším okolnostiam vo vzťahu k tomuto druhu odškodneniu podrobnejšie najmä Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občiansky zákonník. Komentár. Zväzok VI. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 1117-1120 (komentár k § 2959 P. Vojtek) a k doktríne odškodnenie duševných útrap bližšie Hulmák, M. a kol. Občiansky zákonník VI. Záväzkové právo. Osobitná časť (k § 2055-3014). Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1717-1723 (komentár k § 2959 P. Bezouška)].
121. V kontexte uvedeného žalovaná v spore ani len netvrdila, že sa ako pôvodca zásahu žalobcovi ospravedlnila, nahradila mu škodu resp. prejavila nejakým spôsobom ľútosť. Aj vo svojich vyjadreniach žalovaná zotrvala na svojom právnom názore o neexistencii zákonných podmienok pre uspokojenie nároku na náhradu škody.
122. Vzhľadom na vyššie uvedené je teda na uvážení súdu, aby v každom jednotlivom prípade pri zvážení jeho individuálnych skutkových okolností stanovil adekvátnu výšku nemajetkovej ujmy. Čo sa týka kritérií, je podľa súdu potrebné aplikovať východiská, ktorými sú najmä celková dĺžka obmedzenia osobnej slobody, dĺžka trestného stíhania, následky v osobnej sfére poškodenej osoby, príčinná súvislosť (kauzálny nexus), pričom je dôležité, aby výška odškodnenia odrážala všeobecné zdieľané predstavy o spravodlivosti.
123. Na druhej strane primeranosť nemajetkovej ujmy zároveň treba vždy posudzovať resp. určovať (okrem iného) aj v kontexte zohľadnenia ďalších právnych predpisov upravujúcich obdobnú problematiku ako napríklad ust. § 12 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase do podania žaloby, podľa ktorého ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Keďže limit odškodnenia podľa týchto predpisov nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy, v prípade žalobcu táto hranica predstavuje sumu 24.000,- Eur (minimálna mesačná mzda za rok 2018, kedy malo dôjsť k najzávažnejšiemu zásahu v podobe vzatia do väzby, bola vo výške 480,- Eur), pričom táto sa má poskytovať pri najzávažnejších následkoch. Priznanie nemajetkovej ujmy vo výške vyššej ako výška tohto odškodnenia, by bolo v rozpore s dobrými mravmi.
124. Na podporu a v kontexte uvedeného súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení zo dňa 24.7.2018 vydanom pod sp. zn. 3Cdo 19/2018 dospel k záveru, že všeobecný súd je povinný určiť primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva.
125. V rámci voľnej úvahy je povinnosťou súdu tak posudzovať primeranosť nemajetkovej ujmy aj v kontexte s rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva (Iltalehti a Karhuvaara v. Fínsko), Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 15/2012 zo dňa 30.9.2013).

126. Súd konštatuje, že nemajetková ujma vznikla v dôsledku oboch titulov – nezákonné trestné stíhanie a nezákonná väzba. Čo sa týka samotnej výšky náhrady, po vyhodnotení všetkých dôkazov a okolností tohto prípadu súd konštatoval, že celková suma 12.720,60 Eur spolu za negatívne dôsledky oboch titulov je primeraná a predstavuje optimálne a účinné vyváženie a zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu do práv žalobcu, neporušuje princíp primeranosti, zohľadňuje osobitosť daného prípadu, nevytvára priestor na obohatenie sa žalobcu, ale znamená pre neho spravodlivé zadosťučinenie vzhľadom na intenzitu ujmy, danej dĺžkou trvania zásahu v oblasti pracovnej i súkromnej, s prihliadnutím na osobu žalobcu, jeho doterajší život a okolnosti, za ktorých k nej došlo.
127. V súvislosti s argumentom žalovanej, že je potrebné špecifikovať, aké následky resp. nemajetková ujma vznikli osobitne vo vzťahu k obom titulom, súd uvádza, že je ťažké kvantifikovať, aký je podiel následkov a teda, rozsah a intenzita nemajetkovej ujmy zvlášť vo vzťahu k nezákonnému trestnému stíhaniu a zvlášť vo vzťahu k väzbe. Tie následky, ktoré žalobca utrpel (znášanie negatívnych reakcií z blízkeho i vzdialenejšieho okruhu známych, obavy z trestného stíhania, vplyv na emočné prežívanie, stres, neistota), majú pôvod (sú v príčinnej súvislosti) s nezákonným stíhaním ako aj výkonom väzby. Súd je toho názoru, že následok týchto zásahov do osobnostných práv žalobcu v tej istej trestnej veci, je potrebné vnímať komplexne, s tým, že pre poškodeného žalobcu je podstatná celková suma priznaného odškodnenia.
128. Otázkou je, či za takejto situácie je vôbec reálne možné rozlíšiť, resp. oddeliť negatívne dopady, plynúce z viacerých súbežne prebiehajúcich zásahov do osobnostnej sféry. Súd je toho názoru, že nie je možné rozlíšiť resp. vyčleniť, či len v dôsledku výkonu väzby alebo len v dôsledku začatia trestného stíhania, v akom rozsahu alebo intenzite došlo k negatívnemu zásahu do osobnostných práv žalobcu.
129. V záujme vyhovenia tejto požiadavke však súd upresnil, že titulom náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu priznáva sumu 6.970,60 Eur a titulom náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie sumu 5.750,- Eur.
130. Uplatňovaná náhrada je v súlade s limitom stanoveným v zmysle ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ako aj s ust. § 12 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.
131. Nemajetkovú ujmu, ktorú žalobca utrpel, nie je možné odstrániť inak, ako priznaním zadosťučinenia vo forme finančnej náhrady; žalobcovi doposiaľ nikto neposkytol ani len morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa.
132. Súd má za to, že v demokratickom a právnom štáte je neprípustné, aby nebolo priznané odškodnenie nemajetkovej ujmy osobe, voči ktorej sa viedlo trestné stíhanie, v rámci ktorého došlo výkonom väzby k pozbaveniu jej osobnej slobody, takáto osoba bola vystavená procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní ako osoba podozrivá, obvinená a následne obžalovaná z trestného činu, ako aj stresu, úzkosti, frustrácii a neistote, ak sa trestné stíhanie sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že dotknutá osoba skutok nespáchala.
133. Súd je zároveň toho názoru, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň či mesiac vedenia trestného stíhania vopred pre všetky prípady nie je možné, pretože primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako tak nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov iných štátov či Európskeho súdu pre ľudské práva, a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako tak musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste.
134. Ani to však neznamená, že takúto rozhodovaciu prax týchto orgánov by nebolo na mieste nezohľadniť. V tomto smere súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III.ÚS 754/2016 zo dňa 24.1.2017, ktorý odkazuje na rozhodovaciu prax všeobecných súdov v Českej republike (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 zo dňa 11. januára 2012, uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Českej republiky, zošit č. 4/2012, pod R 52/2012, s. 327 a nasl., ako aj v ňom uvedenú širokú komparáciu rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva a súdov iných európskych štátov).
135. Vo svetle tohto nálezu potom odškodnenie nemajetkovej ujmy žalobcu za trestné stíhanie v trvaní takmer 23 mesiacov vo výške 5.750,- Eur, t.j. vo výške cca 250,- Eur za jeden mesiac trvania trestného stíhania a odškodnenie nemajetkovej ujmy za výkon väzby v trvaní 70 dní vo výške 6.970,60 Eur, t.j. cca 99,58 Eur za jeden deň väzby, súd pokladá za adekvátne. V prevyšujúcom rozsahu súd žalobu v časti o náhradu nemajetkovej ujmy zamietol.

136. Žalobca si uplatnil titulom vecnej škody aj nárok na ušlú mzdu, ktorý mu mal vzniknúť v príčinnej súvislosti s uznesením o vzatí do väzby.
137. Podľa ust. § 17 ods.1 zákona č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa okrem skutočnej škody uhrádza aj ušlý zisk.
138. Ušlý zisk ako druh majetkovej ujmy (škody) spočíva v nedosiahnutí toho, čoho by poškodený pri neexistencii škodnej udalosti za normálnych okolností, pri pravidelnom behu vecí, dosiahol. Ušlý zisk teda znamená stratu očakávaného prínosu. Pri posudzovaní ušlého zisku nepostačuje len pravdepodobnosť zvýšenia majetku poškodeného v budúcnosti, ale musí byť stanovené naisto, že pri pravidelnom behu vecí, pokiaľ by nebolo protiprávneho konania škodcu, mohol poškodený dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku. Pri výške ušlého zisku je určujúce, akému majetkovému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, resp. o aký reálne dosiahnuteľný (nie hypotetický) prospech poškodený prišiel.
139. V konaní nebolo sporné, že žalobca bol obmedzený v osobnej slobode – vo výkone väzby v čase od 9.1. 2018 do 19.3.2018, ako aj to, že v danom čase bol zamestnaný v riadnom pracovnom pomere v spoločnosti Deutsche Telekom Systems Solutions Slovakia s.r.o. založeného zmluvou o pracovnom pomere od 16.7.2012 a jej dodatkov v pozícii IT operátor.
140. V tejto súvislosti súd uvádza, že prípade ak bol zamestnanec vzatý do väzby, nemá právo na ospravedlnenie neprítomnosti v práci, pretože výkon väzby sa v zákone č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce neoznačuje ako prekážka v práci. Zamestnávateľ však môže zamestnancovi poskytnúť pracovné voľno s náhradou mzdy alebo bez náhrady mzdy zmysle ust. § 141 ods. 3 Zákonníka práce.
141. Podľa ust. § 134 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce priemerný zárobok na pracovnoprávne účely (ďalej len „priemerný zárobok") zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Doba práce nadčas, za ktorú bola dosiahnutá mzda za prácu nadčas zúčtovaná podľa ust. § 121 ods. 4 poslednej vety, sa započítava do obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období, v ktorom bola dosiahnutá mzda za prácu nadčas zúčtovaná. Do zúčtovanej mzdy podľa prvej vety sa nezahŕňa mzda za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti na pracovisku (ust. § 96 ods. 3) a do obdobia odpracovaného zamestnancom sa nezahŕňa čas neaktívnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku. Rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrťroka, ak tento zákon neustanovuje inak.
142. Z potvrdenia o výške priemerného príjmu zamestnávateľa žalobcu vyplýva, že od 9.1.2018 do 19.3.2018 žalobcu zamestnávateľ viedol ako inactive zamestnanca - druh vyňatia: vyšetrovacia väzba a za toto obdobie mu nebola vyplácaná mzda ani náhrada mzdy. Priemerná hrubá mesačná mzda žalobcu za kalendárny štvrťrok, ktorý predchádzal obdobiu výkonu väzby 10/2017, 11/2017, 12/2017 predstavovala sumu 1 154,34 Eur a priemerná čistá mesačná mzda žalobcu za kalendárny štvrťrok, ktorý predchádzal obdobiu výkonu väzby 10/2017, 11/2017 a 12/2017 bola vo výške 869,97 Eur.
143. Vzhľadom na uvedené súd tak priznal žalobcovi nárok na náhradu ušlého zárobku za obdobie výkonu väzby (70 dní) vo výške vypočítanej z údajov o príjmoch žalobcu u zamestnávateľa v poslednom predchádzajúcom kalendárnom štvrťroku, teda v poslednom kalendárnom štvrťroku 2017. Predpokladaný čistý zárobok žalobcu (po odpočítaní odvodov a dane) za normálneho chodu, t.j. obvyklého výkonu jeho pracovných povinností, by teda bol v sume 869,97 Eur. Súd priznal žalobcovi ušlý zisk v celkovej výške 2.051,58 Eur (v januári 2018 bol žalobca vo výkone väzby 17 pracovných dní, fond pracovného času predstavuje 22 dní plus 1 deň sviatok, pri čistej mzde 869,97 Eur vydelenej počtom dní pracovného fondu, priemerná denná mzda predstavuje 37,82 Eur x 17 dní vo výkone väzby je suma 643,02 Eur, vo februári 2018 bol žalobca vo výkone väzby, a preto mu súd priznal ušlý zisk vo výške priemerného čistého zárobku 869,97 Eur, v marci 2018 bol žalobca vo výkone väzby 13 pracovných dní, pričom fond pracovného času predstavuje 20 pracovných dní plus 1 deň sviatok, a pri čistej mzde 869,97 Eur vydelenej počtom dní pracovného fondu, priemerná denná mzda predstavuje 41,43 Eur x 13 dní vo výkone väzby je suma 538,59 Eur), a vo zvyšnej časti nárok žalobcu zamietol.
144. Podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.
145. Podľa ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka prvá veta dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.
146. Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona

povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.
147. Podľa ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, ktorá predstavuje 0,00%.
148. V danom prípade má žalobca v súlade s ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.. nárok na úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho potom, čo mu žalovaná oznámila, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku považuje za nedôvodnú v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 31.1.2022, sp.zn. 7Cdo/339/2021, ktoré nadväzuje na skoršie rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 4Cdo/48/2017, 4Cdo/257/2019). V danom prípade lehota na plnenie začala plynúť v deň nasledujúcom po doručení odpovede žalovanej o vybavení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Žalovaná listom zo dňa 13.11.2020 oznámila žalobcovi, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, a preto dňom 14.11.2020 sa tak žalovaná dostala do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu. V súlade s uvedeným súd zaviazal žalovanú popri sume 12.720,60 Eur priznanej titulom nemajetkovej ujmy a sume 2.051,58 Eur priznanej titulom ušlého zisku aj na zaplatenie uplatneného príslušenstva, t.j. 5% úroku z omeškania ročne z takto priznaných súm odo dňa 14.11.2020 do zaplatenia.
149. Podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
150. Podľa ust. § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.
151. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane sporu, ktorej to priznáva zákon, náhradu týchto trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti so sporom musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu neexistoval spor pred všeobecným súdom.
152. Rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí zo dňa 6.2.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 7.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).
153. Zásada úspechu v spore sa premieta v ust. § 255 Civilného sporového poriadku. Zásada úspechu v spore (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.
154. V zmysle citovaného ust. § 255 Civilného sporového poriadku v sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania. Súdna prax však ustálila, že aj za účinnosti Civilného sporového poriadku podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno totiž žalobcu ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Ako prevencia proti uvedenému je potom vhodným riešením rozhodnutie súdu, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne z prisúdenej sumy (nie sumy uplatnenej žalobou).
155. O trovách konania tak súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.
156. Na záver súd uvádza, že vzhľadom na rozsah priznanej sumy titulom náhrady škody a dodržanie formálneho postupu pri vyplácaní týchto peňažných nárokov Slovenskou republikou, súd uložil v súlade s ust. 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku žalovanej lehotu na plnenie 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti meritórneho rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v troch písomných vyhotoveniach.

Podľa ust. § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.
Podľa ust. § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (ust. § 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Podľa ust. § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Podľa ust. § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že:
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Podľa ust. § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Podľa ust. § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Podľa ust. § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.
Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).